

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2021. gada 22. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Intelektuālais īpašums – Autortiesības un blakustiesības – Video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas nodrošināšana un pārvaldīšana – Pakalpojumu sniedzēja atbildība par tā platformas lietotāju izdarītajiem intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem – Direktīva 2001/29/EK – 3. pants un 8. panta 3. punkts – Jēdziens “izziņošana sabiedrībai” – Direktīva 2000/31/EK – 14. un 15. pants – Nosacījumi atbrīvošanai no atbildības – Konkrētu pārkāpumu nezināšana – Šādu pārkāpumu paziņošana kā nosacījums rīkojuma saņemšanai

Apvienotajās lietās C-682/18 un C-683/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumiem, kuri attiecīgi pieņemti 2018. gada 13. septembrī un 20. septembrī un kuri Tiesā reģistrēti 2018. gada 6. novembrī, tiesvedībās

Frank Peterson

pret

Google LLC,

YouTube Inc.,

YouTube LLC,

Google Germany GmbH (C-682/18),

un

Elsevier Inc.

pret

Cyando AG (C-683/18),

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Regans [*E. Regan*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

* Tiesvedības valoda – vācu.

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretāre: M. Krauzenbeka [*M. Krausenböck*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2019. gada 26. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Frank Peterson* vārdā – *P. Wassermann* un *J. Schippmann*, *Rechtsanwälte*,
- *Elsevier Inc.* vārdā – *K. Bäcker*, *U. Feindor-Schmidt* un *M. Lausen*, *Rechtsanwälte*,
- *Google LLC*, *YouTube Inc.*, *YouTube LLC* un *Google Germany GmbH*, vārdā – *J. Wimmers* un *M. Barudi*, *Rechtsanwälte*,
- *Cyando AG* vārdā – *H. Waldhauser* un *M. Junker*, *Rechtsanwälte*,
- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller*, *M. Hellmann* un *E. Lankenau*, pārstāvji,
- Francijas valdības vārdā – *A.-L. Desjonquères* un *A. Daniel*, kā arī *R. Coesme*, pārstāvji,
- Somijas valdības vārdā – *J. Heliskoski*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *T. Scharf* un *S. L. Kalēda*, kā arī *J. Samnadda*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 16. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.; turpmāk tekstā – “Autortiesību direktīva”) 3. panta 1. punktu un 8. panta 3. punktu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.) 14. panta 1. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV 2004, L 157, 45. lpp., turpmāk tekstā – “Direktīva par tiesību piemērošanu”) 11. panta pirmo teikumu un 13. pantu.
- 2 Šie lūgumi ir iesniegti tiesvedībā starp *Frank Peterson*, no vienas puses, un *Google LLC* un *YouTube LLC*, no otras puses (lieta C-682/18), kā arī *Elsevier Inc.*, no vienas puses, un *Cyando AG*, no otras puses (lieta C-683/18), par vairākiem *F. Peterson* un *Elsevier* piederošo intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem, kurus ir izdarījuši attiecīgi *YouTube* pārvaldītās video kopīgošanas platformas un *Cyando* pārvaldītās datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas lietotāji.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 3 Pasaules Intelektuālā īpašuma organizācija (WIPO) Ženēvā 1996. gada 20. decembrī pieņēma WIPO Līgumu par autortiesībām (turpmāk tekstā – “LA”), kas Eiropas Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes Lēmumu 2000/278/EK (2000. gada 16. marts) (OV 2000, L 89, 6. lpp.) un attiecībā uz Eiropas Savienību stājies spēkā 2010. gada 14. martā (OV 2010, L 32, 1. lpp.).
- 4 LA 8. pantā “Tiesības uz atklātu raidījumu [izziņošana sabiedrībai]” ir noteikts:

“Neskarot [Bernē 1886. gada 9. septembrī parakstītās Bernes konvencijas par literatūras un mākslas darbu aizsardzību (Parīzes 1971. gada 24. jūlija akts), redakcijā ar 1979. gada 28. septembra grozījumiem] 11. panta 1. punkta ii) apakšpunktu, 11.*bis* panta 1. punkta i) un ii) apakšpunktu, 11.*ter* panta 1. punkta ii) apakšpunktu, 14. panta 1. punkta ii) apakšpunktu un 14.*bis* panta 1. punktu, literāro un mākslas darbu autoriem ir ekskluzīvas tiesības atļaut atklātu savu darbu raidījumu [izziņošanu sabiedrībai], izmantojot vadus vai bezvadu sistēmu, kā arī padarīt savus darbus pieejamus sabiedrībai tā, lai sabiedrības locekļi var tiem piekļūt pašu izvēlētā vietā un laikā.”
- 5 1996. gada 20. decembrī diplomātu konferencē tika pieņemti kopīgie paziņojumi attiecībā uz LA.
- 6 Kopīgais paziņojums attiecībā uz minētā līguma 8. pantu ir formulēts šādi:

“Tikai materiālo iespēju nodrošināšana, veicot atklātu raidījumu [kas ir paredzētas, lai veiktu izziņošanu sabiedrībai,] vai dodot iespēju to darīt, neatbilst raidījumam [izziņošanai sabiedrībai] šā līguma vai Bernes konvencijas nozīmē. [..].”

Savienības tiesības

Autortiesību direktīva

- 7 Saskaņā ar Autortiesību direktīvas 4., 5., 8.–10., 16., 23., 27., 31. un 59. apsvērumu:
 - “4) Nodrošinot lielāku juridisko noteiktību un intelektuālā īpašuma labāku aizsardzību, autortiesību un blakustiesību saskaņots tiesiskais regulējums veicinās būtisku ieguldījumu jaunradē un jauninājumos, tostarp tīklu infrastruktūrā, kas savukārt veicinās Eiropas rūpniecības izaugsmi un konkurētspējas palielināšanos gan satura un informācijas tehnoloģijas jomā, gan arī daudzās ražošanas nozarēs un kultūrā vispār. Tas aizsargās nodarbinātību un veicinās jaunu darba vietu rašanos.
 - (5) Tehnoloģijai attīstoties, jaunrades, ražošanas un izmantošanas iespējas ir palielinājušās un kļuvušas daudzveidīgākas. Kaut arī nav vajadzīgas jaunas intelektuālā īpašuma aizsardzības koncepcijas, būtu jāpielāgo un jāpapildina esošie tiesību akti attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, lai tie pienācīgi atbilstu ekonomiskajam stāvoklim, piemēram, jauniem izmantošanas veidiem.
- [..]
- (8) Informācijas sabiedrības atšķirīgā [dažāda] ietekme uz sociālo jomu, sabiedrību un kultūru liek ņemt vērā produktu un pakalpojumu satura īpašās pazīmes.

- (9) Autortiesību un blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē. To aizsardzība palīdz nodrošināt jaunrades uzturēšanu un attīstību autoru, izpildītāju, producentu, patērētāju, kultūras, rūpniecības un visas sabiedrības interesēs. Tāpēc intelektuālais īpašums ir atzīts par īpašuma neatņemamu sastāvdaļu.
- (10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un māksliniecisko darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu, bet producentiem tā jāsaņem, lai varētu finansēt šo darbību. [...] Lai garantētu minētās atlīdzības pieejamību un nodrošinātu iespēju iegūt labu atdevi no ieguldījumiem, vajadzīga intelektuālā īpašuma tiesību pienācīga aizsardzība.
- [..]
- (16) [...] Šī direktīva būtu jāīsteno līdzīgā termiņā kā Direktīva par elektronisko tirdzniecību, jo minētā direktīva paredz saskaņotu principu un noteikumu sistēmu, kas *inter alia* attiecas uz šīs direktīvas nozīmīgām daļām. Šī direktīva neskar noteikumus, kas minētajā direktīvā attiecas uz atbildību.
- [..]
- (23) Šai direktīvai būtu jāturpina saskaņot autora tiesības uz izziņošanu. Šīs tiesības būtu jāsaprot plašā nozīmē – kā tādas, kas attiecas uz visa veida izziņošanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana. [...]
- [..]
- (27) Tikai materiālo iespēju nodrošināšana, dodot iespēju veikt izziņošanu vai to veicot, pati neveido izziņošanu šīs direktīvas nozīmē.
- [..]
- (31) Jāsauglabā taisnīgs līdzsvars starp dažādu kategoriju tiesību subjektu tiesībām un interesēm un dažādu kategoriju tiesību subjektu un aizsargātu tiesību objektu izmantotāju tiesībām un interesēm. Jāpārvērtē esošie dalībvalstu noteiktie izņēmumi un ierobežojumi, ņemot vērā jauno elektronisko vidi. [...]
- [..]
- (59) Digitālajā vidē trešās personas jo īpaši var izmantot starpnieku pakalpojumus, lai veiktu nelikumīgas darbības. Daudzos gadījumos attiecīgie starpnieki ir izdevīgā stāvoklī un var pabeigt attiecīgās nelikumīgās darbības. Tāpēc, neskarot citas pieejamās sankcijas un tiesiskās aizsardzības līdzekļus, tiesību subjektiem vajadzētu būt iespējai pieprasīt rīkojumu pret starpnieku, kas trešās personas uzdevumā pārkāpj tiesības, kuras attiecas uz aizsargātu darbu vai citu tiesību objektu tīklā. Šai iespējai vajadzētu būt pieejamai pat tad, ja uz starpnieka darbību neattiecas 5. pants. Nosacījumi un kārtība, kas attiecas uz minētajiem rīkojumiem, būtu jāparedz dalībvalstu tiesību aktos.”
- 8 Šīs direktīvas 3. panta “Tiesības uz darbu izziņošanu un tiesības uz cita tiesību objekta publiskošanu” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētajā laikā.”

9 Minētās direktīvas 8. pantā “Sankcijas un tiesiskās aizsardzības līdzekļi” ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis paredz atbilstīgas sankcijas un tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz šajā direktīvā izklāstīto tiesību un saistību pārkāpumiem un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu šo sankciju un tiesiskās aizsardzības līdzekļu piemērošanu. Tādējādi paredzētajām sankcijām ir jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.

2. Katra dalībvalsts pieņem vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka tiesību subjekti, kuru intereses ir skārušas attiecīgās valsts teritorijā veiktas nelikumīgas darbības, var celt prasību par zaudējumu atlīdzību un/vai pieprasīt rīkojumu[, kā arī prasīt] vajadzības gadījumā uzlikt arestu nelikumīgajam materiālam, kā arī 6. panta 2. punktā minētajām ierīcēm, produktiem vai komponentiem.

3. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiesību subjekti var pieprasīt rīkojumu pret starpniekiem, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības.”

Direktīva par elektronisko tirdzniecību

10 Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 41.–46., 48. un 52. apsvērumā ir paredzēts:

“(41) Šī direktīva rada līdzsvaru starp dažādām interesēm un izveido principus, uz kuriem var balstīt nozares līgumus un standartus.

(42) Izņēmumi no šīs direktīvas radītajām saistībām attiecas vienīgi uz gadījumiem, kad informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēju darbība ir ierobežota līdz darbības tehniskajam procesam un pieejas sniegšanai komunikāciju tīklam, pa kuru trešo personu informācija tiek pārraidīta vai uz laiku uzglabāta ar nolūku vienīgi padarīt pārraidīšanu efektīvāku; šīs darbības ir tikai tehniskas, automātiskas un pasīvas, kas netieši norāda, ka informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem nav nedz zināšanu, nedz kontroles pār informāciju, ko pārraida vai uzglabā.

(43) Pakalpojumu sniedzēji var gūt labumu no izņēmumiem vienkāršajai linijai (*mere conduit*) un superātrajai linijai (*caching*), ja tie nav nekādā veidā saistīti ar pārraidīto informāciju; tam cita starpā ir nepieciešams, ka pakalpojumu sniedzēji nemaina informāciju, ko tie pārraida; šī prasība neietver tehniskās dabas manipulācijas, kas rodas pārraidīšanas laikā, ja tās nemaina pārraidāmās informācijas viengabalainību.

(44) Pakalpojumu sniedzējs, kas tieši sadarbojas ar vienu no tā pakalpojumu saņēmējiem, lai veiktu nelegālas darbības, pārkāpj vienkāršās linijas (*mere conduit*) un superātrās linijas (*caching*) darbības un tāpēc nevar gūt labumu no šīm darbībām izveidotajiem saistību izņēmumiem.

(45) Starpnieku pakalpojumu sniedzēju saistību ierobežojumi, ko nosaka šī direktīva, neietekmē tiesības izdot dažādu veidu rīkojumus; šādus rīkojumus jo īpaši var veidot tiesu vai administratīvo iestāžu prasības izbeigt vai novērst jebkādu pārkāpumu, tostarp prasība izņemt nelegālu informāciju vai liegt pieeju tai.

(46) Lai gūtu labumu no saistību ierobežojuma, to informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējam, kas sastāv no informācijas glabāšanas, iegūstot faktiskas ziņas par nelegālām darbībām, jārikojas ātri, lai izņemtu attiecīgo informāciju vai liegtu tai pieeju; izņemšana vai pieejas liegšana jāveic, ievērojot vārda brīvības principus un šajā sakarā izveidotās procedūras valsts līmenī; šī direktīva neietekmē dalībvalstu tiesības noteikt īpašas prasības, kas jāievēro nekavējoties pirms informācijas izņemšanas vai liegšanas.

[..]

(48) Šī direktīva neietekmē dalībvalstu tiesības pieprasīt, lai pakalpojumu sniedzēji, kas glabā informāciju, ko sniedz viņu pakalpojumu saņēmēji, piemērotu pārziņas pienākumus [izrādītu rūpību], ko var pamatoti prasīt un kas ir noteikti ar valsts tiesību aktiem, lai atklātu un novērstu atsevišķus nelikumīgas darbības veidus.

[..]

(52) Efektīva iekšējā tirgus brīvību izmantošana rada nepieciešamību garantēt iesaistītajām pusēm efektīvu pieeju līdzekļiem, ar ko var noregulēt konfliktus; bojājumiem, kas var rasties sakarā ar informācijas sabiedrības pakalpojumiem, raksturīgs gan straujums, gan ģeogrāfiskais mērogs; ņemot vērā šo īpašo apstākli un nepieciešamību nodrošināt, ka valsts iestādes neapdraud savstarpējo uzticību, kurai vajadzētu pastāvēt, šī direktīva prasa dalībvalstīm nodrošināt, lai būtu pieejamas piemērotas tiesas procedūras; dalībvalstīm vajadzētu pārbaudīt pieeju tiesas procedūrām ar atbilstīgiem elektroniskiem līdzekļiem.

11 Šīs direktīvas 14. pantā “Glabāšana” ir paredzēts:

“1. Ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojuma sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma ar noteikumu, ka:

a) pakalpojuma sniedzējam nav faktisku zināšanu par nelikumīgu darbību vai informāciju un, attiecībā uz prasībām par bojājumiem [zaudējumu atlīdzību], tas nezina par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju;

vai

b) pakalpojuma sniedzējs pēc šādu ziņu iegūšanas rīkojas ātri, lai izņemtu šādu informāciju vai liegt tai pieeju.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro, ja pakalpojuma saņēmējs rīkojas saskaņā ar pakalpojuma sniedzēja pilnvaru vai kontroli.

3. Šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu, kā arī neietekmē dalībvalstu tiesības izveidot procedūras, kas regulē informācijas izņemšanu vai pieejas liegšanu tai.”

12 Šīs pašas direktīvas 15. panta “Vispārēju pārraudzīšanas saistību [Vispārēja uzraudzības pienākuma] neesamība” 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis neuzliek vispārējas saistības pakalpojuma sniedzējiem, piedāvājot 12., 13. un 14. pantā minētos pakalpojumus, pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, kā arī neuzliek pienākumu aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību.”

13 Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 18. panta “Sūdzību ierosināšana tiesā” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka iespējas saskaņā ar valsts tiesību aktiem attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu darbību ierosināt sūdzības tiesā ļauj ātri pieņemt pasākumus, tostarp pagaidu pasākumus, kas paredzēti iespējamo pārkāpumu likvidēšanai un iesaistīto interešu tālākas vājināšanas [apdraudējuma] novēršanai.”

Direktīva par tiesību piemērošanu

14 Atbilstoši Direktīvas par tiesību piemērošanu 17., 22. un 23. apsvērumam:

“(17) Šajā direktīvā paredzētie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi katrā atsevišķā gadījumā ir jānosaka tā, lai pienācīgi ņemtu vērā attiecīgā gadījuma specifiku, tostarp attiecīgo intelektuālā īpašuma tiesību īpašās pazīmes un, ja vajadzīgs, to, vai pārkāpums ir izdarīts apzināti vai neapzināti.

[..]

(22) Ļoti svarīgi ir arī paredzēt pagaidu pasākumus pārkāpumu tūlītējai izbeigšanai, negaidot lēmumu par lietas būtību, tai pat laikā ievērojot aizstāvības tiesības, nodrošinot pagaidu pasākumu proporcionalitāti atbilstīgi attiecīgā gadījuma raksturam un nodrošinot vajadzīgās garantijas to izmaksu un kaitējuma segšanai, kas atbildētājam rodas nepamatotas prasības dēļ. Šādi pasākumi ir jo īpaši vajadzīgi gadījumos, kad jebkura kavēšanās var radīt neatgriezenisku kaitējumu intelektuālo īpašuma tiesību īpašniekam.

(23) Neskarot citus pieejamos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, tiesību īpašniekiem ir jābūt iespējai lūgt piemērot tiesiskās aizsardzības līdzekļus attiecībā uz starpnieku, kura pakalpojumus kāda trešā persona izmanto, lai pārkāptu tiesību īpašnieka rūpnieciskā īpašuma tiesības. Nosacījumi un kārtība, kas attiecas uz minētajiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, ir jāparedz dalībvalstu tiesību aktos. Attiecībā uz autortiesību un blakustiesību pārkāpumiem visaptverošs saskaņošanas līmenis jau ir paredzēts [Autortiesību direktīvā]. Tādēļ [Autortiesību direktīvas] 8. panta 3. punktu šīs direktīvas noteikumi neietekmē.”

15 Šīs direktīvas 3. pantā “Vispārīgas saistības” ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis paredz pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu šajā direktīvā paredzēto intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir taisnīgi, nav nevajadzīgi sarežģīti vai dārgi un neietver nepamatotus termiņus vai kavēšanos.

2. Šie pasākumi, kārtība un aizsardzības līdzekļi ir arī efektīvi, proporcionāli un preventīvi, un tos piemēro tā, lai izvairītos no šķēršļu radīšanas likumīgai tirdzniecībai un nodrošinātu, ka tos neizmanto ļaunprātīgi.”

16 Minētās direktīvas 11. pantā “Tiesiskās aizsardzības līdzekļi” ir paredzēts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka, ja tiesa ir pieņēmusi lēmumu, kurā konstatēts intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpums, tiesu iestādes var attiecībā uz pārkāpēju izdot izpildrakstu [rikojumu], lai aizliegtu turpināt pārkāpuma darbības. Ja attiecīgās valsts tiesību akti to paredz, par nepakļaušanos izpildrakstā [rikojumā] noteiktajam attiecīgā gadījumā ir jāmaksā regulāra kavējuma nauda, lai nodrošinātu izpildraksta [rikojuma] izpildi. Dalībvalstis nodrošina arī to, ka tiesību īpašnieki var lūgt piemērot tiesiskās aizsardzības līdzekļus pret starpniekiem, kuru pakalpojumus izmanto trešā persona intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpšanai, neskarot [Autortiesību direktīvas] 8. panta 3. punktu.”

17 Direktīvas par tiesību piemērošanu 13. pantā “Kompensācijas” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes, saņemot cietušās puses iesniegumu, piespriež pārkāpējam, kas apzināti ir iesaistījies kontrafakta darbībā vai kam ir bijis pamats apzināties, ka minētā darbība ir kontrafakta darbība, izmaksāt tiesību īpašniekam kompensāciju, kas atbilst pārkāpuma dēļ radītā kaitējuma apmēram.

Nosakot kompensācijas apjomu, tiesu iestādes:

a) ņem vērā visus attiecīgos aspektus, piemēram, cietušajai pusei radītās negatīvās ekonomiskās sekas, tostarp zaudēto peļņu, pārkāpēja negodīgi gūto peļņu un attiecīgos gadījumos arī citus faktorus, kas nav ekonomiskie faktori, piemēram, tiesību īpašniekam pārkāpuma dēļ nodarīto morālo kaitējumu;

vai

b) kā alternatīvu a) apakšpunktā minētajam attiecīgos gadījumos kaitējuma atlīdzinājumu nosaka kā vienreizēju maksājumu, pamatojoties uz noteiktiem faktoriem un noteikti ņemot vērā [un ņemot vērā vismaz] honorāru vai maksājumu summu, kas būtu saņemta, ja pārkāpējs būtu prasījis atļauju izmantot attiecīgās intelektuālā īpašuma tiesības.

2. Ja pārkāpējs ir iesaistījies kontrafakta darbībās neapzināti vai viņam nav bijis pamats to apzināties, dalībvalstis var noteikt, ka tiesu iestādes var dot rīkojumu par peļņas vai iepriekš noteiktās kompensācijas atgūšanu.”

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-682/18

- 18 *F. Peterson* ir mūzikas producents un apgalvo, ka ir sabiedrības *Nemo Studios* īpašnieks.
- 19 *YouTube* ekspluatē ar šo pašu vārdu apzīmēto interneta platformu, kurā lietotāji var bez maksas augšupielādēt (*upload*) savus video un darīt tos pieejamus citiem interneta lietotājiem. *Google* ir *YouTube* vienīgā dalībiece un juridiskā pārstāve. *YouTube Inc.* un *Google Germany GmbH* vairs nav lietas dalībnieces.
- 20 1996. gada 20. maijā sabiedrība *Nemo Studio Frank Peterson* ar mākslinieci Sāru Braitmani [*Sarah Brightman*] noslēdza ekskluzīvu, visā pasaulē spēkā esošu mākslinieka līgumu par viņas izrāžu audio un video ierakstu izmantošanu. Par šo līgumu 2005. gadā tika noslēgta papildu vienošanās. 2000. gada 1. septembrī *F. Peterson* savā vārdā un sabiedrības *Nemo Studios* vārdā noslēdza licences līgumu ar *Capitol Records Inc.* par to, ka *Capitol Records* ekskluzīvi izplata Sāras Braitmanes ierakstus un izrādes.
- 21 2008. gada novembrī tika tirgots albums “A Winter Symphony”, kurā iekļauti mākslinieces izpildītie darbi. 2008. gada 4. novembrī Sāra Braitmane sāka turneju ar nosaukumu “Symphony Tour”, kuras laikā tā izpildīja albumā ierakstītos darbus.
- 22 2008. gada 6. un 7. novembrī no šī albuma ņemtie darbi un šīs turnejas koncertu privātie ieraksti bija pieejami interneta platformā *YouTube* un tiem bija pievienoti kustīgi un arī nekustīgi attēli. Ar 2008. gada 7. novembra vēstuli, ar kuru *F. Peterson* sava pieteikuma pamatojumam iesniedza ekrānuzņēmumus, kas domāti, lai pierādītu faktus, uz kuriem viņš atsaucas, vērsās pie *Google Germany* un pieprasīja no tās, kā arī *Google* sniegt paziņojumus par atturēšanos, pretējā gadījumā paredzot sodu. Pēc tam *Google Germany* vērsās *YouTube*, kura manuāli ar *F. Peterson* pārraidīto ekrānuzņēmumu palīdzību meklēja attiecīgo video interneta adreses (URL) un bloķēja tām piekļuvi. Lietas dalībnieku viedokļi atšķiras par šo bloķēšanu apjomu.
- 23 2008. gada 19. novembrī interneta platformā *YouTube* varēja no jauna iepazīties ar mākslinieces izrāžu audioierakstiem, kam ir pievienoti nekustīgi un kustīgi attēli.

- 24 Līdz ar to *F. Peterson* cēla prasību *Landgericht Hamburg* (Hamburgas apgabaltiesa, Vācija) pret *Google* un *YouTube* (turpmāk tekstā kopā – “atbildētājas pamatlieta”) prasību izbeigt pārkāpumu, sniegt informāciju un konstatēt to pienākumu samaksāt zaudējumu atlīdzību. Šīs prasības pamatojumam viņš atsaucās uz savām kā albuma “A Winter Symphony” producenta tiesībām, kā arī uz savām tiesībām un tiesībām, kas izriet no mākslinieces tiesībām, kuras ir saistītas ar šajā albumā ietverto darbu izpildi, kurš ir īstenots ar viņa kā producenta un pavadošā dziedātāja māksliniecisko līdzdalību. Turklāt attiecībā uz “Symphony Tour” koncertu turnejas ierakstiem viņš apgalvo, ka viņš ir dažādu albuma darbu komponists un autors. Turklāt viņam kā izdevējam esot no autortiesībām atvasinātās tiesības attiecībā uz dažādiem muzikāliem darbiem.
- 25 Ar 2010. gada 3. septembra spriedumu tiesa, kas izskatīja lietu, apmierināja prasību, ciktāl tā attiecās uz trim muzikāliem darbiem, un pārējā daļā prasību noraidīja.
- 26 *F. Peterson*, kā arī atbildētājas pamatlietā pārsūdzēja šo nolēmumu *Oberlandesgericht Hamburg* (Federālās zemes Augstākā tiesa Hamburgā, Vācija). *F. Peterson* lūdza, lai atbildētājām pamatlietā tiktu aizliegts publiskot sinhronizētās vai citā veidā ar trešo personu saturu vai reklāmas nolūkā divpadsmit audio ierakstu vai interpretāciju savienotās versijas, kas iekļautas mākslinieces Sāras Braitmanes albumā “A Winter Symphony”, ko viņš producējis, kā arī viņa komponētos divpadsmit muzikālos darbus, kas ņemti no “A Winter Symphony” turnejas koncertiem, vai, pakārtoti, lai tām tiktu aizliegts ļaut trešajām personām veikt attiecīgo darbu šādu publiskošanu. Turklāt viņš lūdza sniegt informāciju par attiecīgajām pārkāpumus ietverošajām darbībām un apgrozījumu vai peļņu, kas ir gūta no šīm darbībām. Viņš arī lūdza piespriest *YouTube* atlīdzināt zaudējumus un piespriest *Google* atlīdzināt summas, kas iegūtas netaisnīgas iedzīvošanās rezultātā. Pakārtoti viņš lūdza sniegt informāciju par interneta platformas *YouTube* lietotājiem, kuri lejupielādēja attiecīgos darbus, izmantojot pseidonimus.
- 27 Ar 2015. gada 1. jūlija spriedumu *Oberlandesgericht Hamburg* (Hamburgas Federālās zemes Augstākā tiesa) daļēji grozīja pirmajā instancē pasludināto spriedumu un piesprieda atbildētājām pamatlietā attiecībā uz septiņiem muzikāliem darbiem neļaut trešām personām publiskot sinhronizētās vai citā veidā ar trešo personu saturu vai reklāmas nolūkā savienotās audio ierakstu vai mākslinieces interpretāciju versijas, kas ņemtas no albuma “A Winter Symphony”. Turklāt tā piesprieda atbildētājām pamatlietā norādīt to platformas lietotāju vārdus un pasta adreses, kuri ir augšupielādējuši tajā muzikālos darbus, izmantojot pseidonīmu, vai, ja nav pasta adreses, šo lietotāju elektroniskā pasta adreses. Pārējā daļā apelācijas tiesa prasību noraidīja kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.
- 28 Attiecībā uz septiņiem muzikālajiem darbiem, kas iegūti no albuma “A Winter Symphony”, apelācijas tiesa uzskatīja, ka *F. Peterson* tiesības ir pārkāptas tādēļ, ka šie darbi bez atļaujas tika ievietoti *YouTube* video kopīgošanas platformā un ir saistīti ar kustīgiem attēliem, piemēram, filmām, kas iegūtas no mākslinieces reklāmas video. Tā uzskatīja, ka *YouTube* nav atbildīga par šiem pārkāpumiem kā pārkāpuma izdarītāja vai līdzdalībniece, jo tai neesot bijusi nekāda aktīva loma strīdīgā satura izveidošanā vai ievietošanā platformā un tā arī neesot šo no trešām personām nākušo saturu norādījusi kā savējo. Turklāt tā neesot izrādījusi nepieciešamo nodomu, kas ir vajadzīgs, lai tā būtu atbildīga kā līdzdalībniece, jo tai neesot bijis zināms par konkrētiem pārkāpumiem. *YouTube* tomēr esot atbildīga kā “traucētāja” (*Störerin*), jo tā esot pārkāpusi tai uzliktos rīcības pienākumus. Tādējādi, runājot par minētajiem darbiem, lai gan tai esot tikušas paziņotas prettiesiskās darbības attiecībā uz šiem darbiem, tā neesot nekavējoties izdzēsusi inkriminēto saturu vai bloķējusi piekļuvi šim saturam.
- 29 Savukārt attiecībā uz turnejas “Symphony Tour” koncertu ierakstiem *YouTube* neesot pārkāpusi nekādu rīcības pienākumu. Videomateriālus, kuros ir iekļauti norādītie muzikālie darbi, trešās personas nenoliedzami esot nelikumīgi ievietojušas video kopīgošanas platformā. *YouTube* tomēr neesot bijusi pietiekami informēta par šiem pārkāpumiem vai esot savlaicīgi veikusi attiecīgā satura piekļuves bloķēšanu, kas tai bija jāveic, tai pat nevarot tikt pārmests, ka tā būtu pārkāpusi pienākumu nekavējoties bloķēt šo saturu.

30 Apelācijas tiesa tostarp konstatēja šādus faktus:

- Interneta platformā *YouTube* aptuveni 35 stundas videoierakstu tiek augšupielādētās katru minūti un katru dienu tiek augšupielādēti vairāki simti tūkstošu video. Video augšupielādēšana *Google* serveros notiek automatizētā procesā bez atbildētāju pamatlietā iepriekšējas apskates vai kontroles.
- Lai augšupielādētu video interneta platformā *YouTube*, ir nepieciešams izveidot kontu ar lietotājvārdu un paroli un piekrist šīs platformas vispārējiem lietošanas noteikumiem. Lietotājs, kurš šādi reģistrējas un vēlāk augšupielādē video, var izvēlēties to atstāt “privātā” režīmā vai arī to publicēt platformā. Otrajā gadījumā attiecīgo video no minētās platformas var skatīties ikviens interneta lietotājs straumējot (*streaming*).
- Saskaņā ar *YouTube* vispārējiem lietošanas noteikumiem katrs lietotājs par augšupielādētajiem video līdz brīdim, kad tie tiek izņemti no platformas, tai piešķir vispasaules, neekskluzīvu un bezmaksas licenci uz video attiecībā uz lietošanu, reproducēšanu, izplatīšanu, atvasinātu darbu radīšanu, izmantošanu un izpildīšanu saistībā ar *YouTube* platformas un darbības nodrošināšanu, tostarp reklāmas nolūkos.
- Piekrītot šiem vispārējiem noteikumiem, lietotājs apstiprina, ka tā rīcībā ir visas tiesības, vienošanās, atļaujas un licences, kas nepieciešamas saistībā ar tā augšupielādētajiem video. “Kopienas vadlīnijās” *YouTube* turklāt aicina savas platformas lietotājus ievērot autortiesības. Turklāt katras augšupielādēšanas laikā tie tiek skaidri informēti par to, ka platformā netiks publicēts neviens video, ar kuru tiek aizskartas šīs tiesības.
- *YouTube* ir ieviesusi dažādas tehniskās iekārtas, lai apturētu un novērstu pārkāpumus savā platformā. Ikviens var tai ziņot par nelikumīga video esamību rakstveidā, ar faksa, elektroniskā pasta vēstules vai tiešsaistes veidlapas palīdzību. Tika izveidota ziņojumu poga, ar kuru var ziņot par nepiedienīgu vai nelikumīgu saturu. Izmantojot īpašu brīdināšanas procesu, tiesību īpašniekiem, norādot attiecīgas interneta adreses (URL), ir iespējams no platformas izslēgt līdz pat desmit sūdzībā konkrēti norādītiem video.
- *YouTube* turklāt ieviesa satura pārbaudes programmu (*Content Verification Program*), kas atvieglo tiesību īpašniekam norādīt video, ļaujot tam atzīmēt sarakstā video, kurus tas uzskata par tādiem, kas aizskar tā tiesības. Šī programma ir nodota tikai to uzņēmumu rīcībā, kuri ir reģistrējušies īpaši šim mērķim, nevis vienkāršiem indivīdiem. Ja šādas tiesību īpašnieka paziņošanas dēļ video tiek bloķēts, lietotājs, kurš to ir ievietojis, tiek brīdināts par to, ka atkārtota pārkāpuma gadījumā tā konts tiks bloķēts.
- Turklāt, lai identificētu nelikumīgu saturu, *YouTube* izstrādāja satura atpazīšanas programmatūru ar nosaukumu “Content ID” vai “*YouTube* Audio ID” un “*YouTube* Video ID”. Šajā ziņā tiesību īpašniekam ir jāsniedz audio vai video atsauces datne, kas *YouTube* ļauj savā platformā identificēt citus video, kuriem pilnībā vai daļēji ir tāds pats saturs. Ja šāds video ir identificēts, tiesību īpašnieku par to informē *YouTube*. Tiesību īpašnieks var vai nu bloķēt attiecīgo saturu, vai atļaut šo saturu un piedalīties reklāmas ieņēmumos.
- *YouTube* piedāvā meklēšanas funkciju un novērtē meklēšanas rezultātu, kas apkopoti sākulapā, ģeogrāfisko nozīmi “klasificēšanas” formā rubrikā “šobrīd skatītie video”, “reklamētie video” un “tendences video”. Citi piedāvājuma pārskati ir pieejami ar nosaukumiem “video” un “kanāli” ar apakšrubrikām “izklaide”, “mūzika” vai “filmas un animācijas”. Ja reģistrēts lietotājs izmanto platformu, viņam tiek uzrādīts “ieteikto video” pārskats, kuru saturs atšķiras atkarībā no viņa jau skatītajiem video.

- Trešo personu, kas ir īpaši attiecīgā reģiona pakalpojumu sniedzēji, reklāmas joslas atrodas sākuļlapas malā. Citu *YouTube* reklāmas iespēju veido video paziņojumi, kuru iekļaušanai ir nepieciešams noslēgt atsevišķu līgumu starp pakalpojuma lietotāju, kas augšupielādē video, un *YouTube*. Tomēr nešķiet, ka attiecīgie video, par kuriem ir šī tiesvedība, būtu saistīti ar reklāmu.
- 31 *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) atļāva revīzijas sūdzību [*Revision*] par apelācijas instances spriedumu, apskatot vienīgi tos pamatus, kurus apelācijas tiesa atzina par pieņemamiem. *F. Peterson* uztur savus apelācijas sūdzības pamatus revīzijas sūdzības ietvaros, ciktāl apelācijas tiesa tos ir noraidījusi kā nepamatotus. Savā revīzijas sūdzībā atbildētājas pamatlietā lūdz sūdzību pilnībā noraidīt.
- 32 Iesniedzējtiesa norāda, ka *F. Peterson* apelācijas sūdzības pamatotība ir atkarīga, pirmkārt, no tā, vai *YouTube* rīcība pamatlietā ir izziņošana sabiedrībai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē. Tā uzskata, ka tas tā varētu būt tikai attiecībā uz septiņiem albuma “A Winter Symphony” muzikālajiem darbiem, kurus *YouTube* nav nekavējoties izņēmusi vai bloķējusi, lai gan tā bija informēta par apelācijas tiesas konstatēto faktu, ka šie darbi ir tikuši nelikumīgi publiskoti ar tās platformas starpniecību.
- 33 Proti, izmantojot savu platformu, Tiesas judikatūras izpratnē *YouTube* loma neesot svarīga, un tā ir nepieciešama, lai tās rīcību varētu kvalificēt kā izziņošanas darbību, ja pēc tam, kad tā ir uzzinājusi par tāda satura publiskošanu, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības, tā to izdzēš vai nekavējoties bloķē tam piekļuvi. Lai varētu uzskatīt, ka *YouTube* ir šāda loma, tai esot pilnībā jāapzinās savas rīcības sekas un it īpaši tiesību īpašnieka atļaujas neesamība. Taču, tā kā video augšupielāde notiek automātiski, *YouTube* neesot zināms par to, ka sabiedrībai tiek sniegta pieeja saturam, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības, pirms tiesību īpašnieks *YouTube* par to informē. Iesniedzējtiesa uzsver, ka *YouTube* savos vispārējos lietošanas noteikumos un vēlāk augšupielādes procesa laikā informē lietotājus, ka viņiem ir aizliegts ar tās platformas starpniecību pārkāpt autortiesības, un nodrošina tiesību īpašniekiem līdzekļus, ar kuriem tie var vērsties pret šādiem pārkāpumiem.
- 34 Iesniedzējtiesa norāda, ka, lai gan pamatlietā aplūkotā *YouTube* rīcība nevar tikt kvalificēta kā izziņošana sabiedrībai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē, tomēr, otrkārt, ir jānosaka, vai tādas video kopīgošanas platformas kā *YouTube* pakalpojumu sniedzēja darbība ietilpst Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā, līdz ar to šis pakalpojumu sniedzējs var saņemt atbrīvojumu no atbildības saistībā ar šajā platformā uzglabāto informāciju. Šī tiesa norāda, ka tas izriet no apelācijas tiesas konstatētajiem faktiem, ka *YouTube* nav saistījusi reklāmu ar video, ar kuriem tiek pārkāptas *F. Peterson* autortiesības. Tomēr rodoties jautājums, vai *YouTube* tomēr ir bijusi aktīva loma, kas rada šķērsli šīs tiesību normas piemērošanai, ņemot vērā citus lietas apstākļus, kuri apkopoti šī sprieduma 30. punktā.
- 35 Gadījumā, ja *YouTube* loma ir jākvalificē kā neitrāla un tā tad tās darbība ietilpst Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā, treškārt, rastos jautājums, vai “faktisk[ai] zināšan[ai] par nelikumīgu darbību vai informāciju” un zināšanai “par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju” šīs tiesību normas izpratnē ir jāattiecas uz konkrētu nelikumīgu informāciju vai darbībām. Iesniedzējtiesa uzskata, ka uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši. No minētās tiesību normas formulējuma un sistēmas izrietot, ka nepietiek ar to, ka pakalpojumu sniedzējs vispārīgi ir zinājis par to, ka tā pakalpojumi tiek izmantoti jebkādu nelikumīgu darbību veikšanai. Līdz ar to pārkāpumam ir jābūt konkrēti un precīzi paziņotam pakalpojumu sniedzējam, lai tas to var konstatēt bez padziļinātas juridiskās un materiālās pārbaudes.
- 36 Iesniedzējtiesa norāda, ka, lai gan pamatlietā aplūkotā *YouTube* rīcība ietilpst Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā, ceturtkārt, rastos arī jautājums par to, vai ar Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punktu ir saderīgs tas, ka tiesību īpašnieks var saņemt rīkojumu pret video kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzēju, kuras pakalpojumus trešā persona ir izmantojusi, lai izdarītu autortiesību un blakustiesību pārkāpumu, vienīgi tad, ja pēc paziņošanas par

skaidru šādu tiesību pārkāpumu pakalpojumu sniedzējs nav ātri rīkojies, lai izdzēstu attiecīgo saturu vai bloķētu tam piekļuvi un nodrošinātu, lai šādi pārkāpumi vairs nenotiktu. Šī tiesa uzskata, ka uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši, jo no Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta un 15. panta 1. punkta izriet, ka rīkojumu pret šādu uzņēmēju dalībvalsts tiesībās var paredzēt tikai tad, ja tas faktiski ir zinājis par nelikumīgu darbību vai informāciju.

- 37 Gadījumā, ja *YouTube* rīcība neietilpst Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā, piektkārt, rastos jautājums, vai *YouTube*, pat ja nav veikta izziņošana sabiedrībai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē, ir jāuzskata par “pārkāpēju”, pret kuru – atšķirībā no “starpnieka” – saskaņā ar direktīvas 11. un 13. pantu var celt prasību ne tikai par pārkāpuma izbeigšanu, bet arī par zaudējumu atlīdzību un gūtās peļņas atmaksāšanu.
- 38 Tāpat iepriekšējā punktā minētajā gadījumā un gadījumā, ja Tiesa šajā ziņā ievērotu iesniedzējtiesas viedokli, saskaņā ar kuru *YouTube* būtu jāuzskata par pārkāpēju, sestkārt un visbeidzot, rastos jautājums, vai šāda pārkāpēja pienākums atlīdzināt zaudējumus saskaņā ar Direktīvas par tiesību piemērošanu 13. panta 1. punktu var tikt pakārtots nosacījumam, ka tas ir rīkojies apzināti gan attiecībā uz savu nelikumīgo darbību, gan attiecībā uz konkrēto trešo personu nelikumīgo darbību.
- 39 Šajos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai tādas interneta video platformas pakalpojuma sniedzējs, kurā pakalpojuma saņēmēji publisko ar autortiesībām aizsargāta satura video bez tiesību subjektu piekrišanas, veic izziņošanu [Autortiesību direktīvas] 3. panta 1. punkta izpratnē, ja

- tas ar platformu gūst reklāmas ieņēmumus,
- augšupielāde notiek automātiski un pakalpojuma sniedzējs neveic iepriekšēju apskati vai kontroli,
- saskaņā ar lietošanas noteikumiem pakalpojuma sniedzējs uz video ievietošanas laiku saņem vispasaules, neekskluzīvu un bezmaksas licenci uz video,
- pakalpojuma sniedzējs lietošanas noteikumos un augšupielādes laikā informē, ka nedrīkst ievietot ar autortiesībām aizsargātu saturu,
- pakalpojuma sniedzējs nodrošina palīgīdzekļus, ar kuriem tiesību īpašnieki var panākt nelikumīgu video bloķēšanu,
- pakalpojuma sniedzējs platformā sagatavo meklēšanas rezultātus reitinga sarakstu un satura rubriku veidā un reģistrētiem pakalpojuma saņēmējiem ļauj skatīt ieteicamo video pārskatu, kas balstīts uz viņu jau skatītiem video,

ja tam nav konkrētu zināšanu par tāda satura pieejamību, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības, vai pēc uzzināšanas par šādu saturu to nekavējoties izdzēš vai liedz tam pieeju?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

Vai interneta video platformas pakalpojuma sniedzēja darbība pirmajā jautājumā norādītajos apstākļos ietilpst [Direktīvas par elektronisko tirdzniecību] 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā?

3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:

Vai faktiskajām zināšanām par nelikumīgu darbību vai informāciju un izpratnei par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelikumīgu darbību vai informāciju, saskaņā ar [Direktīvas par elektronisko tirdzniecību] 14. panta 1. punktu ir jāattiecas uz konkrētām nelikumīgām darbībām vai informāciju?

4) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:

Vai [Autortiesību direktīvas] 8. panta 3. punkts pieļauj, ka tiesību īpašnieks pret pakalpojumu sniedzēju, kura pakalpojums ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšanu un kuru pakalpojuma saņēmējs ir izmantojis, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības, var saņemt tiesas rīkojumu tikai tad, ja pēc informēšanas par nepārprotamu tiesību pārkāpumu šāds tiesību pārkāpums ir noticis atkārtoti?

5) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir noliedzīga,

Vai interneta video platformas pakalpojuma sniedzējs pirmajā jautājumā norādītajos apstākļos ir uzskatāms par pārkāpēju [Direktīvas par tiesību piemērošanu] 11. panta pirmā teikuma un 13. panta izpratnē?

6) Ja atbilde uz piekto jautājumu ir apstiprinoša,

Vai šāda pārkāpēja pienākums izmaksāt kompensāciju saskaņā ar [Direktīvas par tiesību piemērošanu] 13. panta 1. punktu drīkst būt atkarīgs no tā, ka pārkāpējs gan attiecībā uz savu pārkāpumu, gan attiecībā uz trešo personu pārkāpumu ir rīkojies tīši un apzinājās vai tam būtu bijis jāapzinās, ka pakalpojuma saņēmēji izmanto platformu, lai izdarītu konkrētus tiesību pārkāpumus?"

Lieta C-683/18

- 40 *Elsevier* ir specializēta starptautiska izdevniecība, kurai pieder ekskluzīvas pamatlīdētā aplūkoto darbu izmantošanas tiesības.
- 41 *Cyando* ekspluatē datņu kopīgošanas un mitināšanas platformu *Uploaded*, pie kuras var piekļūt caur interneta vietnēm *uploaded.net*, *uploaded.to* un *ul.to*. Šī platforma piedāvā visiem interneta lietotājiem bezmaksas uzglabāšanas vietu, kurā augšupielādēt (*upload*) datnes ar jebkādu saturu. Lai augšupielādētu datnes minētajā platformā, ir nepieciešams izveidot kontu ar lietotājvārdu un paroli, tostarp iesniedzot elektroniskā pasta adresi. Lietotāja augšupielādētās datnes ievietošana tiešsaistē notiek automātiski, un *Cyando* neveic iepriekšēju apskati vai kontroli. Attiecībā uz katru augšupielādēto datni *Cyando* automātiski izveido lejupielādēšanas saiti (*download-link*), kas ļauj tieši piekļūt attiecīgajai datnei un to automātiski paziņo lietotājam, kurš to ir augšupielādējis.
- 42 *Cyando* nepiedāvā savā platformā glabātajām datnēm ne satura rādītāju, ne meklēšanas funkciju. Lietotāji tomēr var internetā kopīgot lejupielādēšanas saites, kuras tiem ir paziņojusi *Cyando*, it īpaši blogos, forumos vai arī "saišu krājumos". Šie krājumi, kurus piedāvā trešās personas, indeksē šīs saites, sniedz informāciju par datņu, uz kurām norāda minētās saites, saturu un tādējādi ļauj interneta lietotājiem meklēt datnes, kuras tie vēlas lejupielādēt. Šādā veidā citi interneta lietotāji var piekļūt *Cyando* platformā glabātajām datnēm.
- 43 Datņu lejupielādēšana (*download*) no *Cyando* platformas ir bezmaksas. Lejupielādes apjoms un ātrums tomēr ir ierobežots neregistrētajiem lietotājiem, kā arī lietotājiem, kuriem ir bezmaksas abonements. Lietotājiem, kuriem ir maksas abonements, ikdienā ir pieejams lejupielādes apjoms 30 GB, kas ir

kumulējams līdz ne vairāk kā 500 GB bez lejupielādes ātruma ierobežojuma. Tie var veikt neierobežotu skaitu vienlaicīgu lejupielāžu un jāpiecieš gaidīšanas laiks starp dažādām lejupielādēšanām. Šāda abonementa cena ir 4,99 EUR par divām dienām un 99,99 EUR uz diviem gadiem. Lietotājiem, kuri ir augšupielādējuši datnes, *Cyando* maksā atlīdzību atkarībā no šo datņu lejupielāžu skaita. Tādējādi līdz 40 EUR tiek maksāti par 1000 lejupielādēm.

- 44 Saskaņā ar *Cyando* vispārējiem noteikumiem tās platformas lietotājiem ir aizliegts tajā pārkāpt autortiesības.
- 45 Iesniedzējtiesa norāda, ka šī platforma tiek izmantota gan attiecībā uz likumīgām lietojumprogrammām, gan attiecībā uz lietojumprogrammām, ar kurām tiek pārkāptas autortiesības. *Cyando* tika informēta par to, ka tās platformā ir augšupielādēti vairāk nekā 9500 darbu, par kuriem, pārkāpjot autortiesības, lejupielādēšanas saites internetā tika kopīgotas apmēram 800 dažādās vietnēs (saišu krājumi, blogi, forumi).
- 46 Konkrētāk, pamatojoties uz meklēšanām, kas veiktas 2013. gada 11.–19. decembrī, *Elsevier* ar divām vēstulēm, kuras nosūtītas 2014. gada 10. janvārī un 17. janvārī, paziņoja *Cyando*, ka tās serveros tiek uzglabāti trīs darbi, saistībā ar kuriem tai ir ekskluzīvas izmantošanas tiesības, proti, *Gray's Anatomy for Students*, *Atlas of Human Anatomy* un *Campbell-Walsh Urology*, un ar kuriem datņu formātā var brīvi iepazīties platformā *Uploaded*, izmantojot saišu krājumus *rehabgate.com*, *avaxhome.ws* un *bookarchive.ws*.
- 47 *Elsevier* pret *Cyando* cēla prasību *Landgericht München I* (Minhenes I. apgabaltiesa, Vācija). Šajā saistībā *Elsevier* tostarp lūdza, lai *Cyando* tiktu piespriests pārtraukt darbību, galvenokārt, kā autortiesību pārkāpumu, kas pieļauti saistībā ar pamatlietā strīdīgajiem darbiem, izdarītājam, pakārtoti, kā šo tiesību pārkāpumu līdzdalībniecei un, vēl pakārtotāk, kā "traucējumu radītājam" (*Störerin*). *Elsevier* arī lūdza piespriest *Cyando* sniegt tai noteiktu informāciju, kā arī atlīdzināt tai zaudējumus par šiem pašiem pārkāpumiem.
- 48 Ar 2016. gada 18. marta spriedumu *Landgericht München I* (Minhenes I. apgabaltiesa) piesprieda *Cyando* kā līdzdalībniecei autortiesību pārkāpumos izbeigt tos attiecībā uz trim pamatlietā aplūkotojajiem darbiem, proti, tiem, kas minēti 2014. gada 10. janvāra un 2014. gada 17. janvāra vēstulēs.
- 49 *Elsevier* un *Cyando* katra pārsūdzēja šo spriedumu *Oberlandesgericht München* (Federālās zemes Augstākā tiesa Minhenē, Vācija).
- 50 Apelācijas tiesa ar 2017. gada 2. marta spriedumu grozīja pirmajā instancē pasludināto spriedumu. Šī tiesa piesprieda *Cyando* izbeigt "traucējumu radītājas" darbību saistībā ar triju darbu, kas minēti 2014. gada 10. janvāra un 2014. gada 17. janvāra vēstulēs, autortiesību pārkāpumiem un pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīja.
- 51 Apelācijas tiesa tostarp uzskatīja, ka *Elsevier* nevar vērsties pret *Cyando* kā attiecīgo autortiesību pārkāpumu izdarītāju. Proti, *Cyando* ieguldījums vienīgi ietver tehnisku līdzekļu nodrošināšanu, kas ļauj padarīt pieejamus attiecīgos darbus sabiedrībai. Tā kā *Cyando* nezina par šādiem pārkāpumiem, kurus ir izdarījuši tās platformas lietotāji, tā nevar arī tikt uzskatīta par to līdzdalībnieci. Tomēr *Cyando* kā "traucējumu radītājam" ir jāuzdod izbeigt autortiesību pārkāpumus saistībā ar trim darbiem, kas norādīti 2014. gada 10. janvāra un 17. janvāra vēstulēs. Savukārt attiecībā uz citu darbu ar nosaukumu "Robbins Basic Pathology", kas arī ir aplūkots pamatlietā, *Cyando* neesot pārkāpusi savus kontroles pienākumus, jo jauna šī darba publicēšana notika tikai divarpus gadus pēc pirmā pārkāpuma, ar kuru tika izraisīti šie kontroles pienākumi, konstatēšanas. Turklāt *Cyando* kā "traucējuma izdarītājam" neesot pienākuma atlīdzināt zaudējumus.

- 52 Apelācijas tiesa analizē tostarp konstatēja, ka *Cyando*, izstrādājot savu atlīdzības sistēmu, nodrošinot lejupielādēšanas saites, kas ļauj tieši piekļūt televīzijas datnēm, un tās platformas anonīmas izmantošanas iespēju, ievērojami veicina tās izmantošanu nelikumīgiem mērķiem. Lietotāji, kas ir ieinteresēti, lejupielādējot datnes, drīzāk tiecas iegādāties maksas abonementu, kas tiem dod tiesības uz privilēģētu kontu, ja viņi ar šīs platformas starpniecību var lejupielādēt ar autortiesībām aizsargātus pievilcīgos darbus. *Cyando* iedrošinot tās lietotājus augšupielādēt datnes, par kurām var prezumēt, ka tās bieži tiks lejupielādētas, tiem maksājot atlīdzību par datņu, kuras tie ir augšupielādējuši, biežu lejupielādēšanu, un ļaujot tiem piedalīties no jaunu lietotāju iegūšanas gūtajos ienākumos. Tā kā šī atlīdzība ir atkarīga no datnes lejupielāžu skaita un līdz ar to no tās pievilcības sabiedrībai, lietotāji tiek mudināti augšupielādēt ar autortiesībām aizsargātu saturu; pretējā gadījumā šis saturs būtu pieejams tikai par samaksu. Turklāt tas, ka lejupielādes saites sniedz tiešu piekļuvi augšupielādētām datnēm, ļaujot lietotājiem, kas ir veikuši augšupielādi, viegli kopīgot šīs datnes, it īpaši saišu krājumos, ar lietotājiem, kuri ir ieinteresēti veikt lejupielādi. Visbeidzot, anonimitāte platformas izmantošanā samazinot risku lietotājiem tikt iesūdzētiem tiesā par autortiesību pārkāpumiem.
- 53 Savukārt, lai gan *Elsevier* apelācijas tiesvedībā apgalvoja, ka saturs, ar kuru tiek pārkāptas autortiesības, veido no 90 līdz 96 % datņu, ar kurām var iepazīties *Cyando* platformā, ko pēdējā minētā apstrīd, apelācijas tiesa nav konstatējusi attiecīgās šīs platformas un tās izmantošanas nelikumīgos nolūkos un tās izmantošanas likumīgos nolūkos daļas.
- 54 Ar *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) pieņemto revīzijas sūdzību, kuru *Cyando* lūdz noraidīt, *Elsevier* uztur savus prasījumus.
- 55 Iesniedzējtiesa norāda, ka revīzijas sūdzības pamatotība ir atkarīga, pirmkārt, no tā, vai tādas datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas kā *Cyando* pakalpojumu sniedzēja rīcība ir izziņošana sabiedrībai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē. Tā uzskata, ka *Cyando* varētu tikt uzskatīta par tādu, kam ir svarīga loma Tiesas judikatūras izpratnē, kas nepieciešama, lai tās rīcību varētu kvalificēt kā izziņošanas darbību. Šajā ziņā iesniedzējtiesa konstatē, ka *Cyando*, protams, nezina par aizsargātā satura nelikumīgu pieejamību, pirms tiesību īpašnieks to par to informē, jo šo saturu augšupielādē trešās personas. Turklāt tā informē tās lietotājus atbilstoši savas platformas lietošanas nosacījumiem, ka viņiem ir aizliegts ar tās starpniecību pārkāpt autortiesības. Tomēr *Cyando* esot zināms, ka ievērojams aizsargātā satura apjoms sabiedrībai tiek prettiesiski darīts zināms ar tās platformas starpniecību. Turklāt *Cyando* ar savu atlīdzības sistēmu, nodrošinot lejupielādēšanas saites, kas ļauj tieši piekļūt augšupielādētajām datnēm, un iespēju anonīmi izmantot savu platformu, būtiski pastiprinot risku, ka tās platformu izmantos nelikumīgiem mērķiem.
- 56 Gadījumā, ja Tiesa nospriestu, ka tādas datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas kā *Cyando* pakalpojumu sniedzēja rīcība nav izziņošana sabiedrībai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē, iesniedzējtiesa būtībā uzdod tāds pašus jautājumus kā lietā C-682/18 uzdotie otrs līdz sestais jautājums.
- 57 Šajos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) a) Vai tādas [datņu kopīgošanas un mitināšanas platformas] pakalpojuma sniedzējs, kurā pakalpojuma saņēmēji publisko ar autortiesībām aizsargāta satura datnes bez tiesību īpašnieku piekrišanas, veic izziņošanu [Autortiesību direktīvas] 3. panta 1. punkta izpratnē, ja
- augšupielāde notiek automātiski un pakalpojuma sniedzējs neveic iepriekšēju apskati vai kontroli,
 - pakalpojuma sniedzējs lietošanas noteikumos informē, ka nedrīkst ievietot saturu, tādējādi pārkāpjot autortiesības,

- tas gūst ieņēmumus no pakalpojuma sniegšanas,
- [platforma] tiek izmantota likumīgām vajadzībām, bet pakalpojuma sniedzējs zina, ka ir pieejams arī ievērojams autortiesības pārkāpjoša saturs (vairāk nekā 9500 darbu),
- pakalpojuma sniedzējs nepiedāvā saturs rādītāju un meklēšanas funkciju, bet trešās personas tā nodrošinātās neierobežotās lejupielādes saites ievieto interneta saišu krājumos, kas ietver informāciju par datņu saturu un ļauj meklēt konkrētu saturu,
- nosakot atlīdzību, ko tas izmaksā par lejupielādi atkarībā no pieprasījuma, tas stimulē augšupielādēt ar autortiesībām aizsargātu saturu, kas citādi lietotājiem ir pieejams tikai par maksu,

un,

- piešķirot iespēju augšupielādēt datnes anonīmi, tiek palielināta varbūtība, ka pakalpojuma saņēmēji netiks saukti pie atbildības par autortiesību pārkāpumiem?
- b) Vai šis vērtējums mainās, ja, izmantojot [datņu kopīgošanas un mitināšanas platformu], 90–96 % apjomā no kopējā lietojuma tiek darīti pieejami piedāvājumi, ar kuriem tiek pārkāptas autortiesības?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

Vai [datņu kopīgošanas un mitināšanas platformas] pakalpojuma sniedzēja darbība pirmajā jautājumā norādītajos apstākļos ietilpst [Direktīvas par elektronisko tirdzniecību] 14. panta 1. punkta piemērošanas jomā?

3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:

Vai faktiskajām zināšanām par nelikumīgu darbību vai informāciju un izpratnei par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelikumīgu darbību vai informāciju, saskaņā ar [Direktīvas par elektronisko tirdzniecību] 14. panta 1. punktu ir jāattiecas uz konkrētām nelikumīgām darbībām vai informāciju?

4) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:

Vai [Autortiesību direktīvas] 8. panta 3. punkts pieļauj, ka tiesību īpašnieks pret pakalpojumu sniedzēju, kura pakalpojums ietver pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšanu un kuru pakalpojuma saņēmējs ir izmantojis, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības, var saņemt tiesas rīkojumu tikai tad, ja pēc informēšanas par nepārprotamu tiesību pārkāpumu šāds tiesību pārkāpums ir noticis atkārtoti?

5) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir noliedzoša:

Vai [datņu kopīgošanas un mitināšanas platformas] pakalpojuma sniedzējs pirmajā jautājumā norādītajos apstākļos ir uzskatāms par pārkāpēju [Direktīvas par tiesību piemērošanu] 11. panta pirmā teikuma un 13. panta izpratnē?

6) Ja atbilde uz piekto jautājumu ir apstiprinoša:

Vai šāda pārkāpēja pienākums izmaksāt kompensāciju saskaņā ar [Direktīvas par tiesību piemērošanu] 13. panta 1. punktu drīkst būt atkarīgs no tā, ka pārkāpējs gan attiecībā uz savu pārkāpumu, gan attiecībā uz trešo personu pārkāpumu ir rīkojies tīši un apzinājās vai tam būtu bijis jāapzinās, ka lietotāji izmanto platformu, lai izdarītu konkrētus tiesību pārkāpumus?"

58 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 18. decembra lēmumu lietas C-682/18 un C-683/18 rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

59 Vispirms ir jāprecizē, ka šajās lietās uzdotie jautājumi attiecas uz Autortiesību direktīvu, Direktīvu par elektronisko tirdzniecību, kā arī Direktīvu par tiesību piemērošanu, kas bija piemērojamas pamatlietu faktu rašanās laikā. Tiesas sniegtā interpretācija, atbildot uz šiem jautājumiem, neattiecas uz režīmu, kas stāties spēkā pēc šī laika un kas tika ieviests ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2019/790 (2019. gada 17. aprīlis) par autortiesībām un blakustiesībām digitālajā vienotajā tirgū un ar ko groza Direktīvas 96/9/EK un 2001/29/EK (OV 2019, L 130, 92. lpp.) 17. pantu.

Par pirmo jautājumu lietās C-682/18 un C-683/18

60 Ar pirmo abās lietās uzdoto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas, kurā lietotāji var nelikumīgi sniegt sabiedrībai piekļuvi aizsargātajam saturam, pakalpojumu sniedzējs pats tādos apstākļos, kādi ir pamatlietās, veic šī satura “izziņošanu sabiedrībai” šīs tiesību normas izpratnē.

61 Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tostarp savu darbu publiskošanu tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlēta laikā.

62 Saskaņā ar šo tiesību normu autoriem tādējādi ir piešķirtas preventīva rakstura tiesības, kas tiem ļauj iejaukties starp iespējamiem viņu darbu izmantotājiem un izziņošanu sabiedrībai, ko šie izmantotāji varētu būt iecerējuši veikt, lai to aizliegtu (spriedums, 2021. gada 9. marts, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Kā Tiesa jau ir nospriedusi, jēdziens “izziņošana [sabiedrībai]” Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē, kā tas ir uzsvērts šīs direktīvas 23. apsvērumā, ir jāsaprot plašā nozīmē kā tāds, kas attiecas uz visa veida izziņošanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana, un tādējādi uz darba visa veida raidīšanu vai atkārtotu raidīšanu sabiedrībai, izmantojot vai neizmantojot vadus, tajā skaitā raidīšanu ēterā. No minētās direktīvas 4., 9. un 10. apsvēruma izriet, ka tās galvenais mērķis ir ieviest augstu autoru aizsardzības līmeni, kas tiem ļautu saņemt atbilstīgu atbildību par savu darbu izmantošanu, tostarp izziņošanas sabiedrībai gadījumā (spriedums, 2021. gada 9. marts, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, 26. un 27. punkts).

64 Vienlaikus no Autortiesību direktīvas 3. un 31. apsvēruma izriet, ka ar to veiktās saskaņošanas mērķis, it īpaši elektroniskā vidē, ir saglabāt taisnīgu līdzsvaru starp autortiesību un blakustiesību īpašnieku interesēm aizsargāt to intelektuālā īpašuma tiesības, kas tiek garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 17. panta 2. punktā, no vienas puses, un aizsargāto objektu lietotāju pamattiesību un interešu aizsardzību, it īpaši viņu vārda brīvību un informācijas brīvību, kas garantēta Hartas 11. pantā, kā arī sabiedrības interesēm, no otras puses (spriedumi, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 31. punkts, kā arī 2019. gada 29. jūlijs, *Pelham* u.c., C-476/17, EU:C:2019:624, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

65 No tā izriet, ka, interpretējot un piemērojot Autortiesību direktīvu, it īpaši tās 3. panta 1. punktu, ir jāmeklē šis taisnīgais līdzsvars, ņemot vērā arī īpašo interneta nozīmi vārda un informācijas brīvībai, kas garantēta Hartas 11. pantā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 45. punkts).

- 66 Kā Tiesa jau ir atkārtoti nospriedusi, “izziņošanas sabiedrībai” jēdziens šī 3. panta 1. punkta izpratnē apvieno divus kumulatīvus elementus, proti, darba izziņošanas darbību un tā izziņošanu sabiedrībai, un prasa individualizētu vērtējumu (spriedums, 2021. gada 9. marts, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, 29. un 33. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 67 Šādā novērtējumā ir jāņem vērā vairāki papildkritēriji, kas nav autonomi, bet ir savstarpēji saistīti. Tā kā šie kritēriji dažādās konkrētās situācijās var pastāvēt ar ļoti mainīgu intensitāti, tie ir jāpiemēro gan individuāli, gan savstarpējā mijiedarbībā (spriedums, 2021. gada 9. marts, *VG Bild-Kunst*, C-392/19, EU:C:2021:181, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 68 Starp šiem kritērijiem Tiesa, pirmkārt, izcēla būtisko lomu, kas ir platformas pakalpojumu sniedzējam, un tā iejaukšanās apzināto raksturu. Šis pakalpojumu sniedzējs veic “izziņošanas aktu”, ja, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, viņš iejaucas, lai saviem klientiem dotu piekļuvi aizsargātam darbam, it īpaši tad, ja bez šādas iejaukšanās tā klienti principā nevarētu iepazīties ar izplatīto darbu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 69 Turklāt tā ir precizējusi, ka jēdziens “sabiedrība” nozīmē nenoteiktu adresātu skaitu un turklāt paredz pietiekami lielu personu skaitu (spriedums, 2020. gada 28. oktobris, *BY* (Pierādījumi fotoattēlu veidā), C-637/19, EU:C:2020:863, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 70 Tiesa ir arī atgādinājusi, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, lai aizsargāts darbs varētu tikt kvalificēts par “izziņotu sabiedrībai”, tas ir jāizziņo īpašā tehniskā veidā, kas atšķiras no līdz tam izmantotajiem veidiem, vai, ja tā nav, “jaunai sabiedrībai”, citiem vārdiem sakot, sabiedrībai, kuru autortiesību īpašnieks vēl nav ņēmis vērā, atļaujot sākotnēji izziņot savu darbu sabiedrībai (spriedums, 2019. gada 19. decembris, *Nederlands Uitgeversverbond* un *Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, 70. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 71 Šajā lietā vispirms ir jānorāda, ka potenciāli nelikumīgu saturu attiecīgajā platformā augšupielādē nevis pakalpojuma sniedzējs, bet gan lietotāji, kuri rikojas patstāvīgi un uz savu atbildību.
- 72 Turklāt platformas lietotāji ir tie, kas nosaka, vai viņu augšupielādētajam saturam ar šīs platformas starpniecību tiek sniegta piekļuve citiem interneta lietotājiem, lai tie varētu tam piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlēta laikā.
- 73 Attiecībā uz *Uploaded* mitināšanas un kopīgošanas platformu nav strīda par to, ka lejupielādēšanas saite, kas ļauj piekļūt augšupielādētajam saturam, tiek paziņota tikai tam lietotājam, kurš ir veicis augšupielādi, un ka šī platforma pati nesniedz iespēju kopīgot šo saiti un tādējādi kopīgot augšupielādēto saturu ar citiem interneta lietotājiem. Tādējādi, lai kopīgotu šo saturu, lietotājam ir vai nu tieši jāpaziņo lejupielādēšanas saite tām personām, kurām viņš vēlas sniegt piekļuvi šim saturam, vai arī šī saite ir jāpublicē internetā, it īpaši blogos, forumos vai “saišu krājumos”.
- 74 Attiecībā uz *YouTube* video kopīgošanas platformu šķiet, ka, lai gan šīs platformas galvenā funkcija ir video kopīgošana publiski attiecībā uz visiem interneta lietotājiem, tā arī ļauj tās lietotājiem augšupielādēt tajā saturu “privāti” un tādējādi izvēlēties, vai un attiecīgā gadījumā ar ko tie vēlas kopīgot šo saturu.
- 75 Līdz ar to ir jāuzskata, pirmkārt, ka pamatlietā aplūkoto platformu lietotāji veic “izziņošanu” šī sprieduma 68. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, ja bez tiesību īpašnieku piekrišanas tie citiem interneta lietotājiem ar šo platformu starpniecību sniedz piekļuvi aizsargātiem darbiem, kurus šie citi interneta lietotāji nebūtu varējuši izmantot, ja [pirmie minētie] lietotāji neiejauktos. Otrkārt, tikai gadījumā, ja minētie lietotāji augšupielādēto saturu padara pieejamu “sabiedrībai” šī sprieduma 69. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, šo saturu kopīgojot ar jebkuru interneta lietotāju *YouTube* platformā vai publicējot internetā lejupielādēšanas saites, kas dod piekļuvi minētajam saturam

Uploaded platformā, šie lietotāji un līdz ar to tās platformas pakalpojumu sniedzējs, kura tiek izmantota kā starpnieks šīs pieejamības nodrošināšanā, var veikt “izziņošanu sabiedrībai” Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē.

- 76 Ar pirmo jautājumu, kas uzdots abās lietās, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzējs pats veic “izziņošanas darbību”, kas papildina to, ko attiecīgā gadījumā veic tās lietotājs.
- 77 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šādas platformas pakalpojumu sniedzējam ir svarīga loma tās lietotāju iespējami nelikumīga satura pieejamības nodrošināšanā. Ja šāda platforma netiktu piedāvāta un pārvaldīta, brīva šī satura kopīgošana internetā izrādītos neiespējama vai vismaz sarežģītāka (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 36. un 37. punkts).
- 78 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 67. un 68. punktā minētās judikatūras, video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojuma sniedzēja lomas svarīgais raksturs nav vienīgais kritērijs, kas ir jāņem vērā individualizētā izvērtēšanā, kura jāveic, bet, gluži pretēji, tas ir jāpiemēro mijiedarbībā ar citiem kritērijiem, tostarp ar šāda pakalpojumu sniedzēja iejaukšanās apzināto raksturu.
- 79 Proti, ja vienīgi tas, ka platformas izmantošana ir nepieciešama, lai sabiedrība varētu faktiski iepazīties ar darbu, vai pat tas, ka tā tikai atvieglo šo iepazīšanos, automātiski izraisītu šīs platformas pakalpojuma sniedzēja iesaistīšanās kvalificēšanu par “izziņošanu”, jebkura “materiālo iespēju nodrošināšana, dodot iespēju veikt izziņošanu vai to veicot”, būtu šāda darbība, kas ar Autortiesību direktīvas 27. apsvērumu, kurā būtībā ir pārņemts Kopīgais paziņojums attiecībā uz LA 8. pantu, tomēr ir tieši izslēgts.
- 80 Līdz ar to tas, vai, ņemot vērā īpašo kontekstu, minētā iejaukšanās ir jākvalificē kā izziņošanas darbība, ir jāvērtē, ņemot vērā šādas platformas pakalpojumu sniedzēja lomas svarīgumu tās lietotāja īstenotajā izziņošanā, kā arī šīs iejaukšanās apzināto raksturu.
- 81 Šajā ziņā no šī sprieduma 68. punktā minētās judikatūras izriet, ka it īpaši iejaukšanās, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, lai sabiedrībai sniegtu piekļuvi aizsargātiem darbiem, var izraisīt to, ka šī iejaukšanās tiek kvalificēta kā “izziņošana”.
- 82 Piemērojot šo judikatūru, Tiesa nosprieda, ka kopīgošanas platformas *The Pirate Bay*, kas, indeksējot metadatus attiecībā uz aizsargātajiem darbiem un nodrošinot meklētājprogrammu, ļauj šīs platformas lietotājiem noteikt šo darbu atrašanās vietu un tos kopīgot vienādranga (*peer-to-peer*) tīkla ietvaros, piedāvāšana un pārvaldīšana internetā ir izziņošana sabiedrībai. Šajā ziņā Tiesa it īpaši uzsvēra, ka *The Pirate Bay* administratori, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, ir iesaistījušies, lai dotu piekļuvi aizsargātajiem darbiem, ka viņi minētajā platformā pieejamos blogos un forumos bija skaidri pauduši savu mērķi aizsargātos darbus padarīt pieejamus lietotājiem un ka viņi ir mudinājuši pēdējos minētos izgatavot šādu darbu kopijas (šajā nozīme skat. spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 36., 45. un 48. punkts).
- 83 Lai noteiktu, vai video kopīgošanas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzējs, lai sniegtu citiem interneta lietotājiem piekļuvi aizsargātam saturam, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, iesaistās aizsargātā satura nelikumīgā izziņošanā, ko veic tā platformas lietotāji, ir jāņem vērā visi apstākļi, kas raksturo attiecīgo situāciju un ļauj tieši vai netieši izdarīt secinājumus par to, vai tā iejaukšanās minētā satura nelikumīgā izziņošanā ir vai nav tiša.
- 84 Šajā ziņā atbilstošie apstākļi ir tostarp tas, ka šāds pakalpojumu sniedzējs, pat ja tas zina vai tam būtu jāzina, ka parasti aizsargātais saturs ar tās platformas starpniecību tiek nelikumīgi nodots sabiedrības rīcībā, atturas īstenot atbilstošus tehniskus pasākumus, kas būtu sagaidāmi no parasti rūpīga uzņēmēja

- savā situācijā, lai ticamā un efektīvā veidā vērstos pret šajā platformā notiekošajiem autortiesību pārkāpumiem, un tas, ka šis pakalpojumu sniedzējs piedalās tāda aizsargātā satura izvēlē, kurš tiek izziņots sabiedrībai, ka šis pakalpojumu sniedzējs šajā platformā nodrošina rikus, kas ir speciāli paredzēti šāda satura nelikumīgai kopīgošanai, vai ka tas apzināti veicina šādu kopīgošanu, par ko var liecināt tas, ka šis pakalpojumu sniedzējs ir izvēlējis ekonomisko modeli, atbilstoši kuram tā platformas lietotāji tiek mudināti nelikumīgi izziņot sabiedrībai aizsargāto saturu šajā platformā.
- 85 Savukārt ar to vien, ka pakalpojuma sniedzējs, aplūkojot vispārīgi, zina par aizsargātā satura nelikumīgo pieejamību tā platformā, nepietiek, lai uzskatītu, ka tas darbojas ar mērķi sniegt interneta lietotājiem piekļuvi šim saturam. Tomēr citādi ir tad, ja šis pakalpojumu sniedzējs, lai gan tiesību īpašnieks to ir brīdinājis par to, ka aizsargātais saturs ar pakalpojumu sniedzēja platformas starpniecību ir nelikumīgi izziņots sabiedrībai, atturas nekavējoties veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai padarītu šo saturu nepieejamu.
- 86 Turklāt, lai gan attiecīgās iesaistīšanās peļņas gūšanas raksturs nav nenozīmīgs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. jūnijs, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, 29. punkts un tajā minētā judikatūra), tas vien, ka video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzējam ir mērķis gūt peļņu, neļauj nedz konstatēt, ka tā iesaistīšanās aizsargātā satura nelikumīgā izziņošanā, ko veikuši daži tās lietotāji, būtu tīša, nedz prezumēt šādu raksturu. Informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšana peļņas gūšanas nolūkā nekādā ziņā nenozīmē, ka šādu pakalpojumu sniedzējs piekrīt tam, ka trešās personas tos izmanto, lai pārkāptu autortiesības. Šajā ziņā it īpaši no Autortiesību direktīvas 8. panta, it īpaši no tā 3. punkta, lasot to kopā ar šīs direktīvas 27. apsvērumu, sistēmas izriet, ka nevar prezumēt, ka vienkārši tādu iekārtu sniedzēji, kuras ļauj veikt vai veic izziņošanu, un citi starpnieki, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības, tiktu uzskatīti par tādiem, kas paši veic izziņošanu sabiedrībai, lai gan parasti tie rīkojas peļņas gūšanas nolūkā.
- 87 Šajā ziņā prezumpcija nevar tikt izsecināta no 2016. gada 8. septembra sprieduma *GS Media* (C-160/15, EU:C:2016:644).
- 88 Proti, interpretējot šajā spriedumā izmantoto Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punktu, Tiesa ierobežoja to personu atbildību, kuras izvieto hipersaites uz aizsargātajiem darbiem, jo šīm saitēm ir īpaša nozīme viedokļu un informācijas apmaiņā internetā un pastāv grūtības pārbaudīt darba publicēšanas citā interneta vietnē tiesiskumu. Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka hipersaites nodrošināšana ir izziņošana sabiedrībai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē, ja persona, kas ievietojusi saiti, zināja vai tai bija jāzina, ka tā sniedz piekļuvi internetā nelikumīgi publicētam darbam, ka šī saite ļauj apiet ierobežojošus pasākumus, kas veikti vietnē, kurā atrodas aizsargātais darbs, vai ja minētā saite tiek ievietota peļņas gūšanas nolūkā, un personai, kura ir ievietojusi minēto saiti, ir jāveic nepieciešamās pārbaudes, lai nodrošinātu, ka attiecīgais darbs netiek nelikumīgi publiskots vietnē, uz kuru ved šī hipersaite (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 8. septembris, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, 44.–55. punkts).
- 89 Tādas personas situācija, kura ievieto hipersaiti, kura rīkojas pēc savas iniciatīvas un kurai šīs ievietošanas brīdī ir zināms saturs, uz kuru ved šī saite, nav salīdzināma ar video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas tāda pakalpojumu sniedzēja situāciju, kuram nav konkrētas informācijas par aizsargāto saturu, ko šajā platformā augšupielādējuši lietotāji, un, ja tas vienīgi nodrošina platformu, tas neveicina sabiedrības piekļuvi šādam saturam, tādējādi pārkāpjot autortiesības. Līdz ar to Tiesas sniegtā interpretācija minētajā spriedumā nevar tikt attiecināta uz šādu pakalpojumu sniedzēju, lai pierādītu viņa iejaukšanās aizsargāto darbu nelikumīgā izziņošanā sabiedrībai tīšo raksturu Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē.

- 90 Attiecībā uz abu pamatlietā aplūkoto platformu pakalpojumu sniedzējiem iesniedzējtiesai, ņemot vērā it īpaši šī sprieduma 84. punktā uzskaitītos kritērijus, ir jānosaka, vai šie pakalpojumu sniedzēji paši veic aizsargātā satura, ko tās lietotāji augšupielādē to platformā, izziņošanu sabiedrībai Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē.
- 91 Tomēr Tiesa var sniegt šai tiesai dažus skaidrojumus it īpaši attiecībā uz jautājumos minētajiem faktiskajiem apstākļiem.
- 92 Lietā C-682/18 no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *YouTube* neiejaucas tās platformas lietotāju augšupielādētā satura izveidē vai izvēlē un ka tā neveic nedz šī satura skatīšanu, nedz kontroli pirms tā augšupielādēšanas minētajā platformā, kas tiek veikta, izmantojot automatizētu procesu.
- 93 No tā arī izriet, ka *YouTube* vispārīgajos lietošanas nosacījumos un katrā augšupielādē skaidri informē savus lietotājus par aizliegumu ievietot aizsargāto saturu šajā platformā, tādējādi pārkāpjot autortiesības. “Kopienas vadlīnijās” *YouTube* turklāt aicina platformas lietotājus ievērot autortiesības. Ja tiesību īpašnieka paziņošanas dēļ video tiek bloķēts, lietotājs, kurš to ir ievietojis, tiek brīdināts par to, ka atkārtota pārkāpuma gadījumā tā konts tiks bloķēts.
- 94 Turklāt *YouTube* esot ieviesusi dažādus tehniskus rīkus, lai novērstu un izbeigtu autortiesību pārkāpumus savā platformā, piemēram, paziņošanas pogu un īpašu brīdināšanas procesu, lai ziņotu un izņemtu nelikumīgu saturu, kā arī satura atzīšanas programmu, kas atvieglo šāda satura identifikāciju un apzīmēšanu. Tādējādi šķiet, ka šis pakalpojumu sniedzējs ir veicis tehniskus pasākumus, kuru mērķis ir ticami un efektīvi novērst autortiesību pārkāpumus platformā.
- 95 Turklāt iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai gan *YouTube*, pirmkārt, savā platformā veic meklēšanas rezultātu apstrādi, izmantojot klasifikācijas sarakstus un satura rubrikas, un, otrkārt, iesniedz reģistrētajiem lietotājiem rekomendēto video pārskatu atkarībā no video, kurus šie lietotāji jau ir skatījušies, šie klasifikācijas saraksti, šīs satura rubrikas un šo ierakstīto video pārskati nav paredzēti, lai atvieglotu nelikumīgu aizsargātā satura kopīgošanu, nedz arī veicinātu šādu kopīgošanu.
- 96 Turklāt, lai gan *YouTube* no savas platformas gūst ienākumus par reklāmu un ļauj lietotājiem, kuri ir augšupielādējuši saturu, kā arī ar autortiesībām aizsargāta satura īpašniekiem piedalīties šajos ienākumos, nešķiet, ka šīs platformas ekonomiskais modelis ir balstīts uz nelikumīga satura esamību tajā vai ka šī modeļa mērķis ir mudināt lietotājus augšupielādēt šādu saturu, ne arī tas, ka *YouTube* galvenais mērķis vai izmantošana ir aizsargātā satura nelikumīga izplatīšana.
- 97 Lietā C-683/18 no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Cyando* –datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas *Uploaded* pakalpojumu sniedzējs – arī neveic savā platformā augšupielādētā satura izveidi, atlasī, skatīšanu un kontroli. Turklāt tā platformas lietošanas noteikumos informē lietotājus, ka viņiem ir aizliegts ar tās starpniecību pārkāpt autortiesības.
- 98 Turklāt, kā ir norādīts šī sprieduma 73. punktā, platformā *Uploaded* lietotāju aizsargātā satura augšupielāde neļauj tiem padarīt šo saturu tieši pieejamu sabiedrībai, jo augšupielādētajam saturam var piekļūt tikai ar lejupielādes saiti, kas tiek paziņota tikai tam lietotājam, kurš ir veicis augšupielādēšanu. Tāpat nav strīda par to, ka šī platforma pati neļauj šo saikni un tādējādi arī lejupielādēto saturu kopīgāt ar citiem interneta lietotājiem. Tādējādi *Cyando* ne tikai nesniedz rīkus, kas īpaši paredzēti, lai atvieglotu aizsargātā satura nelikumīgu kopīgošanu savā platformā vai reklamētu šādu kopīgošanu, bet, vispārīgāk, tajā nav neviena rīka, kas citiem interneta lietotājiem ļautu uzzināt tajā uzglabāto saturu un tam piekļūt. Turklāt *Cyando* nepiedalās iespējamajā lejupielādes saišu izvietošanā uz tādiem trešajiem avotiem kā blogi, forumi vai “saišu krājumi”. Turklāt tāda datņu mitināšanas un kopīgošanas platforma kā *Uploaded* piedāvā saviem lietotājiem dažādas likumīgas izmantošanas iespējas.

- 99 Tomēr *Elsevier* apgalvo, ka nelikumīgais saturs veido 90 līdz 96 % datņu, ar kurām var iepazīties platformā *Uploaded*, bet *Cyando* to apstrīd, apgalvojot, ka tikai 1,1 % no visām faktiski aplūkotajām datnēm attiecas uz saturu, kas ir aizsargāts ar autortiesībām, un tas atbilstot 0,3 % no kopējā glabāto datu apjoma.
- 100 Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, pirmkārt, kā tas ir norādīts šī sprieduma 75. punktā, ka platformas lietotājs un līdz ar to platformas, kas ir starpnieks, pakalpojumu sniedzējs var veikt “izziņošanu sabiedrībai” Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē vienīgi tad, ja šis lietotājs, ir nolēmis darīt pieejamu “sabiedrībai” augšupielādēto saturu. Otrkārt, ir jāuzsver, ka, ja izrādītos, ka *Cyando* izmantotās platformas galvenā vai dominējošā izmantošana ir aizsargātā satura nelikumīga publiskošana, šis apstāklis būtu viens no būtiskajiem apstākļiem, lai noteiktu šī pakalpojumu sniedzēja iesaistīšanās tišo raksturu. Šāda apstākļa atbilstība būtu vēl jo svarīgāka, ja minētais pakalpojumu sniedzējs atturētos īstenot atbilstošus tehniskos pasākumus, kurus var sagaidīt no parasti rūpīga uzņēmēja savā situācijā, lai ticami un efektīvi vērstos pret autortiesību pārkāpumiem savā platformā.
- 101 Visbeidzot, neatkarīgi no tā, vai *Elsevier* apgalvojums par aizsargātā satura lielo daļu, kas ir tikusi nelikumīgi izziņota ar *Uploaded* starpniecību, ir pamatots, šis platformas pakalpojumu sniedzēja iekļaušanās tišais raksturs varētu izrietēt no fakta – kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, ka šī pakalpojumu sniedzēja izvēlētais ekonomiskais modelis ir balstīts uz nelikumīga satura pieejamību savā platformā un tā mērķis ir mudināt tā lietotājus kopīgot šādu saturu ar tās starpniecību.
- 102 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo abās lietās uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādas video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzējs, kurā lietotāji var nelikumīgi sniegt sabiedrībai piekļuvi aizsargātam saturam, neveic “izziņošanu sabiedrībai” šīs tiesību normas izpratnē, ja vien tas, papildus vienkāršai platformas nodrošināšanai, neveicina sabiedrības piekļuvi šādam saturam, tādējādi pārkāpjot autortiesības. Tā tas it īpaši ir gadījumā, kad šis pakalpojumu sniedzējs ir konkrēti zinājis par aizsargāta satura nelikumīgu pieejamību savā platformā un atturas to izdzēst vai nekavējoties bloķēt tam piekļuvi vai ja minētais pakalpojumu sniedzējs, pat ja tas zina vai tam būtu jāzina, ka, aplūkojot vispārīgi, tā platformas lietotāji ar tās palīdzību nelikumīgi sniedz sabiedrībai piekļuvi aizsargātam saturam, atturas īstenot atbilstošus tehniskus pasākumus, kas būtu sagaidāmi no parasti rūpīga uzņēmēja tā situācijā, lai ticamā un efektīvā veidā vērstos pret šajā platformā notiekošajiem autortiesību pārkāpumiem, vai arī, ja šis pakalpojumu sniedzējs piedalās tāda aizsargātā satura izvēlē, kurš tiek nelikumīgi izziņots sabiedrībai, ja šis pakalpojumu sniedzējs šajā platformā nodrošina rīkus, kas ir speciāli paredzēti šāda satura nelikumīgai kopīgošanai, vai ja tas apzināti veicina šādu kopīgošanu, – tas var liecināt par to, ka šis pakalpojumu sniedzējs ir izvēlējis ekonomisko modeli, atbilstoši kuram tā platformas lietotāji tiek mudināti nelikumīgi izziņot sabiedrībai aizsargāto saturu šajā platformā.

Par otro un trešo jautājumu lietās C-682/18 un C-683/18

- 103 Ar otro un trešo jautājumu, kas uzdoti abās aplūkotajās lietās un kurus ir lietderīgi apskatīt kopā, iesniedzējtiesa jautā, vai Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkts it jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas piemērošanas jomā ietilpst video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzēja darbība, ciktāl šī darbība attiecas uz saturu, kuru tā platformā ir augšupielādējuši tās lietotāji. Apstiprinošas atbildes gadījumā šī tiesa būtībā vēlas uzzināt, vai šīs direktīvas 14. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai šis pakalpojumu sniedzējs zaudētu iespēju izmantot minētajā 14. panta 1. punktā paredzēto atbrīvojumu no atbildības, tam ir jāzina par tā lietotāju konkrētām nelikumīgām darbībām, kas ir saistītas ar aizsargāto saturu, kas ir ticis augšupielādēts tā platformā.

- 104 Saskaņā ar Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punktu dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums – pakalpojuma saņēmēja sniegtās informācijas glabāšana, pakalpojumu sniedzējs nav atbildīgs par informāciju, kas glabāta pēc pakalpojuma saņēmēja pieprasījuma, ar noteikumu, ka pakalpojuma sniedzējs faktiski nezina par nelikumīgu darbību vai informāciju, un attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību tas nezina par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelikumīgu darbību vai informāciju, vai ka pakalpojumu sniedzējs, tiklīdz tas par to uzzina, ātri rikojas, lai šo informāciju izņemtu vai piekļuvi tai padarītu neiespējamu.
- 105 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot šo tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2021. gada 26. janvāris, *Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie*, C-16/19, EU:C:2021:64, 26. punkts un tajā minētā judikatūra). Lai pakalpojuma internetā sniedzējs varētu ietilpt tās piemērošanas jomā, ir būtiski, lai tas būtu “starpnieku pakalpojumu sniedzējs” tādā izpratnē, kādu likumdevējs ir vēlējies Direktīvas par elektronisko tirdzniecību II nodaļas 4. iedaļā. Šajā ziņā no šīs direktīvas 42. apsvēruma izriet, ka šajā direktīvā paredzētie atbildības izņēmumi ir piemērojami vienīgi gadījumiem, kad informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēja darbībai ir tikai tehnisks, automātisks un pasīvs raksturs, un tas nozīmē, ka šis pakalpojumu sniedzējs nedz zina, nedz kontrolē pārraidīto vai uzglabāto informāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 23. marts, *Google France un Google*, C-236/08 līdz C-238/08, EU:C:2010:159, 112. un 113. punkts).
- 106 Līdz ar to, lai noskaidrotu, vai video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzējs saskaņā ar Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punktu var tikt atbrīvots no atbildības par aizsargāto saturu, ko lietotāji nelikumīgi izziņo sabiedrībai, izmantojot tā platformu, ir jāpārbauda, vai šī pakalpojumu sniedzēja loma ir neitrāla, proti, vai tā rīcība ir tikai tehniska, automātiska un pasīva, kas nozīmē, ka tas nepārzina vai nekontrolē saturu, kuru tas uzglabā, vai, tieši pretēji, šim pakalpojumu sniedzējam ir aktīva loma, kas tam ļauj pārzināt vai kontrolēt šo saturu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2011. gada 12. jūlijs, *L’Oréal u.c.*, C-324/09, EU:C:2011:474, 113. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 107 Šajā ziņā ir jānorāda, ka gadījumā, ja iesniedzējtiesai, izvērtējot Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punktu, būtu jākonstatē, ka *YouTube* vai *Cyando* papildus vienkāršai savas platformas nodrošināšanai sniedz sabiedrībai piekļuvi aizsargātam saturam, tādējādi pārkāpjot autortiesības, attiecīgais pakalpojumu sniedzējs nevarētu atsaukties uz Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punktā paredzēto atbrīvojumu no atbildības.
- 108 Protams, kā secinājumu 138.–140. punktā norādījis ģenerāladvokāts, tas, vai šāds pakalpojumu sniedzējs veic “izziņošanu sabiedrībai” Autortiesību direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē, pats par sevi nav noteicošais, lai novērtētu, vai ir piemērojams Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkts. Tomēr šāds pakalpojumu sniedzējs, kurš papildus vienkāršai platformas nodrošināšanai sniedz sabiedrībai piekļuvi šādam saturam, tādējādi pārkāpjot autortiesības, nevar tikt uzskatīts par tādu, kas atbilst šajā pēdējā minētajā tiesību normā paredzētajiem piemērošanas nosacījumiem, kuri ir atgādināti šī sprieduma 105. un 106. punktā.
- 109 Gadījumā, ja iesniedzējtiesa pieņem pretēju konstatējumu tam, kas minēts šī sprieduma 107. punktā, papildus šī sprieduma 92. un 97. punktā minētajam apstāklim, saskaņā ar kuru pamatlietā aplūkoto platformu pakalpojumu sniedzēji neveic savā platformā augšupielādētā satura izveidi, atlasīšanu un kontroli savā platformā, ir jānorāda, ka fakts, kuru norāda šī tiesa, ka tāds video kopīgošanas platformas kā *YouTube* pakalpojumu sniedzējs īsteno tehniskos pasākumus, lai starp tiem videoierakstiem, kas ir izziņoti sabiedrībai ar tās platformas starpniecību, noteiktu saturu, ar kuru var tikt pārkāptas autortiesības, nenozīmē, ka, šādi rīkojoties, šim pakalpojumu sniedzējam ir aktīva loma, kas tam ļauj zināt vai kontrolēt šo videoierakstu saturu, jo pretējā gadījumā informācijas sabiedrības

- pakalpojumu sniedzēji, kuri īsteno pasākumus, kas tieši ir vērsti, lai cīnītos pret šādiem pārkāpumiem, tiktu izslēgti no atbrīvojuma no atbildības režīma, kas paredzēts Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punktā.
- 110 Attiecīgajam pakalpojumu sniedzējam vēl ir jāatbilst nosacījumiem, kas šajā tiesību normā ir izvirzīti atbrīvojuma no atbildības piemērošanai.
- 111 Runājot par šīs direktīvas 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, to nevar uzskatīt par izpildītu tikai tādēļ vien, ka šis pakalpojumu sniedzējs vispārīgi apzinās, ka tā platforma tiek izmantota arī, lai kopīgotu saturu, ar ko var tikt pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības, un tādējādi viņam ir nekonkrēti zināms par aizsargātā satura nelikumīgo publiskošanu tā platformā.
- 112 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 172.–190. un 196. punktā, no Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta formulējuma, mērķa un sistēmas, kā arī no vispārējā konteksta, kādā tas iekļaujas, izriet, ka 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētie gadījumi, proti, kad attiecīgo pakalpojumu sniedzējam ir “faktisk[as] zināšan[as] par nelikumīgu darbību vai informāciju” un kad tas zina “par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju”, norāda uz konkrētām nelikumīgām darbībām un informāciju.
- 113 Šajā ziņā papildus tam, ka saskaņā ar Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējumu darbības vai informācijas nelikumīgajam raksturam ir jābūt faktiski zināmam vai acīmredzamam, proti, tam ir jābūt konkrēti pierādītam vai viegli identificējamam, ir jānorāda, ka šis 14. panta 1. punkts, kā tas izriet no minētās direktīvas 41. un 46. apsvēruma, ir līdzsvara izpausme, uz kā nodrošināšanu starp iesaistītajām dažādajām interesēm ir vērstā minētā direktīva, starp kurām ir vārda brīvība, kas ir garantēta Hartas 11. pantā. Tādējādi, pirmkārt, attiecīgo pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar minētās direktīvas 15. panta 1. punktu nevar tikt noteikts vispārējs pienākums uzraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, vai vispārējs pienākums aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelikumīgu darbību. Otrkārt, piemērojot Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta b) apakšpunktu, šiem pakalpojumu sniedzējiem, tiklīdz tie faktiski uzzina par nelikumīgu informāciju, ir jārikojas ātri, lai izņemtu šo informāciju vai liegtu tai pieeju, ievērojot vārda brīvības principu. Kā ir uzsvērusi arī iesniedzējtiesa, šāds pakalpojumu sniedzējs šo pienākumu var izpildīt tikai saistībā ar konkrētu saturu.
- 114 Šajā ziņā tas, ka satura kopīgošanas tiešsaistē platformas pakalpojumu sniedzējs veic šajā platformā augšupielādētā satura automatizētu indeksāciju, ka minētā platforma ietver meklēšanas funkciju un ka tā iesaka video atkarībā no lietotāju profila vai vēlmēm, nav pietiekams, lai uzskatītu, ka šim pakalpojumu sniedzējam ir “konkrēti” zināms par šajā pašā platformā izdarītajām nelikumīgajām darbībām vai tajā uzglabātu nelikumīgu informāciju.
- 115 Konkrētāk, attiecībā uz otro no Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem gadījumiem, proti, gadījumu, kas attiecas uz zināšanu “par faktiem vai apstākļiem, kas liecina par nelegālu darbību vai informāciju”, Tiesa konstatēja, ka pietiek ar to, ka attiecīgais pakalpojumu sniedzējs vienā vai otrā veidā ir uzzinājis par faktiem vai apstākļiem, pamatojoties uz kuriem rūpīgam uzņēmējam būtu bijis jākonstatē attiecīgās nelikumīgās darbības un jārikojas saskaņā ar minēto 14. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Tādējādi tostarp tiek ietverta situācija, kurā šāds pakalpojumu sniedzējs atklāj prettiesisku darbību vai informāciju pēc pārbaudes, ko tas veicis pēc savas iniciatīvas, kā arī situācija, kad tam par šādu darbību vai informāciju ir ticis paziņots. Otrajā gadījumā, lai gan šāda paziņošana, ņemot vērā, ka paziņošana par apgalvotajām prettiesiskajām darbībām un informāciju var izrādīties nepietiekami precīza un pamatota, automātiski nevar liegt tiesības uz minētajā 14. pantā paredzēto atbrīvojumu no atbildības, tomēr principā tā ir faktors, kas valsts tiesai ir jāņem vērā, lai, ņemot vērā pakalpojumu sniedzējam šādi nodoto informāciju, novērtētu, vai tam ir bijis zināms par faktiem vai apstākļiem, pamatojoties uz kuriem rūpīgam saimnieciskās darbības subjektam būtu bijis jāatklāj nelikumība (spriedums, 2011. gada 12. jūlijs, *L'Oréal u.c.*, C-324/09, EU:C:2011:474, 122. punkts).

- 116 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka aizsargāta satura paziņošanai, kas ir nelikumīgi izziņots sabiedrībai ar video kopīgošanas platformas vai datņu apmaiņas platformas starpniecību, ir jāietver pietiekami daudz apstākļu, lai ļautu šīs platformas pakalpojumu sniedzējam bez padziļinātas juridiskās pārbaudes pārliecināties par šīs izziņošanas nelikumīgumu un šī satura iespējamās izņemšanas saderību ar vārda brīvību.
- 117 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz otro un trešo abās lietās uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzēja darbība ietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā, ja vien šim pakalpojumu sniedzējam nav aktīvas lomas, kas tam ļauj uzzināt vai kontrolēt saturu, kurš ir augšupielādēts tā platformā.
- 118 Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai šis pakalpojumu sniedzējs zaudētu iespēju izmantot minētajā 14. panta 1. punktā paredzēto atbrīvojumu no atbildības, tam ir jāzina par tā lietotāju konkrētām nelikumīgām darbībām, kas ir saistītas ar aizsargāto saturu, kurš ir ticis augšupielādēts tā platformā.

Par ceturto jautājumu lietās C-682/18 un C-683/18

- 119 Ar ceturto jautājumu, kas uzdots abās aplūkotajās lietās, iesniedzējtiesa jautā, vai Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj situāciju, ka tiesību īpašnieks var saņemt rīkojumu pret starpnieku, kura pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu šīs tiesības, tikai pēc tam, kad šāds pārkāpums ir ticis paziņots šim starpniekam un tas tiek turpināts.
- 120 No iesniedzējtiesas lēmumiem izriet, ka ar šo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai ar Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punktu tādās situācijās kā pamatlietās aplūkotās ir saderīgs “traucētāja atbildības” (*Störerhaftung*) regulējums, kas ir paredzēts Vācijas tiesībās, gadījumā, ja tiktu konstatēts, ka *YouTube* un *Cyando* pašas neveic tāda nelikumīgā satura izziņošanu sabiedrībai, kuru to attiecīgajās platformās ir augšupielādējuši to lietotāji, un ka tās ietilpst Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma no atbildības režīma piemērošanas jomā.
- 121 Iesniedzējtiesa šajā ziņā norāda, ka saskaņā ar tās judikatūru pret starpniekiem, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu intelektuālā īpašuma tiesības, var izvirzīt prasījumus par darbības izbeigšanu kā pret “traucētājiem”. Tādējādi šāda pārkāpuma gadījumā prasījumi kā pret “traucētāju” var tikt izvirzīti pret personu, kura, nebūdamā šī pārkāpuma izdarītāja vai līdzdalībiece, tajā tīši un ar adekvātu cēloņsakarību kādā veidā sniedz ieguldījumu, lai gan juridiski un faktiski tai bija iespēja novērst minēto pārkāpumu. “Traucētāja atbildības” iestāšanās tādējādi nozīmē, ka tiek pārkāpti rīcības pienākumi, kuru apjoms ir atkarīgs no tā, vai un kādā mērā no “traucētāja” var saprātīgi prasīt, lai tas kontrolētu vai uzraudzītu trešās personas, lai novērstu intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumus.
- 122 Iesniedzējtiesa precizē, ka gadījumā, ja “traucētājs” ir pakalpojuma sniedzējs, kura pakalpojums ir lietotāja sniegtās informācijas uzglabāšana, principā pret to var izdot rīkojumu izbeigt darbību tikai tad, ja pēc tam, kad ir paziņots par skaidri izteiktu intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, šīs tiesības no jauna tiek pārkāptas vai turpina tikt pārkāptas tādēļ, ka šis pakalpojumu sniedzējs pēc šīs paziņošanas nav ātri rīkojies, lai izņemtu attiecīgo saturu vai bloķētu tam piekļuvi, un uzraudzījis, lai šādi pārkāpumi neatkārtotos.
- 123 Turklāt no lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šis režīms ir piemērojams tikai tad, ja pakalpojumu sniedzējam līdz šāda pārkāpumu paziņošanas brīdim par to nebija “zināms” Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

- 124 No tā izriet, ka ar ceturto jautājumu, kas uzdots abās lietās, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka saskaņā ar valsts tiesībām tiesību īpašnieks var saņemt rīkojumu pret starpnieku, kura pakalpojumus trešā persona ir izmantojusi, lai aizskartu viņa tiesības, šim starpniekam par to nezinot, Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, vienīgi tad, ja pirms tiesvedības sākšanas šis pārkāpums iepriekš ir bijis paziņots šim starpniekam un tas nav ātri iesaistījies, lai izņemtu attiecīgo saturu vai bloķētu tam piekļuvi un nodrošinātu, lai šādi pārkāpumi neatkārtotos.
- 125 Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punktā ir noteikts: “Dalībvalstis nodrošina to, ka tiesību subjekti var pieprasīt rīkojumu pret starpniekiem, kuru pakalpojumus trešā persona izmanto, lai pārkāptu autortiesības vai blakustiesības.”
- 126 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru valsts tiesām paredzētajai kompetencei saskaņā ar šo tiesību normu ir jāļauj šīm tiesām izdot rīkojumu, uzdodot šiem starpniekiem veikt pasākumus, kuri paredzēti, lai ne vien izbeigtu ar to informācijas sabiedrības pakalpojumu palīdzību jau izdarītos pārkāpumus, bet arī novērstu jaunus pārkāpumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 16. februāris, *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 127 Kā izriet no Autortiesību direktīvas 59. apsvēruma, kārtība, kādā izpildāmi nosacījumi un ievērojama procedūra, kas attiecas uz rīkojumiem, kuri dalībvalstīm jāparedz atbilstoši minētās direktīvas 8. panta 3. punktam, ir jāparedz dalībvalstu tiesību aktos (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 16. februāris, *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 128 Dalībvalstu noteiktajām tiesību normām, kā arī valsts tiesu veiktajai to piemērošanai jāievēro arī no Autortiesību direktīvas izrietošie mērķi (pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūlijs, *Tommy Hilfiger Licensing u.c.*, C-494/15, EU:C:2016:528, 33. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra) un ierobežojumi, kā arī tiesību avoti, uz kuriem šajā direktīvā ir norādīts. Tādējādi saskaņā ar minētās direktīvas 16. apsvērumu šie noteikumi nevar ietekmēt Direktīvas par elektronisko tirdzniecību normas, kas attiecas uz atbildību, precīzāk, tās 12.–15. pantu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 16. februāris, *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, 31. un 32. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 129 Iesniedzējtiesa šajā ziņā norāda, ka Vācijas tiesībās izvirzītais nosacījums, saskaņā ar kuru tiesību īpašniekam, kurš uzskata, ka tā autortiesības vai blakustiesības ir pārkāptas ar to, ka tā darbs ir izziņots sabiedrībai pakalpojumu sniedzēja datņu glabāšanas telpā, vispirms ir jāinformē šis pakalpojumu sniedzējs, lai dotu tam iespēju nekavējoties izbeigt šo pārkāpumu un novērst tā atkārtotāšanu, tostarp nepakļaujot sevi tiesāšanās izdevumiem, ir tieši vērsti uz to, lai tiktu ņemta vērā Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punktam raksturīgā loģika, kā arī šīs direktīvas 15. panta 1. punktā paredzētais aizliegums uzlikt šādam pakalpojumu sniedzējam vispārēju pienākumu uzraudzīt informāciju, kuru tas uzglabā, vai aktīvi meklēt faktus vai apstākļus, kas liecina par nelikumīgām aktivitātēm.
- 130 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. pantā nav prasīts, lai dalībvalstis paredzētu šādu nosacījumu.
- 131 No Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 3. punkta, to lasot kopā ar tās 45. apsvērumu, izriet, ka tās 14. panta 1. punktā paredzētais atbrīvojums no atbildības neietekmē valsts tiesu vai administratīvo iestāžu iespēju pieprasīt attiecīgajam mitināšanas pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu, tostarp arī šādas informāciju izņemšanu vai pieejas liegšanu tai. No tā izriet, ka mitināšanas pakalpojuma sniedzējs var būt uz dalībvalsts valsts tiesību pamata pieņemto rīkojumu adresāts, pat ja tas atbilst vienam no alternatīvajiem minētās direktīvas 14. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, proti, pat ja tas netiek uzskatīts par atbildīgu (spriedums, 2019. gada 3. oktobris, *Glawischnig-Piesczek*, C-18/18, EU:C:2019:821, 24. un 25. punkts).

- 132 Ņemot to vērā, ir jāuzsver, ka Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 3. punktā dalībvalstīm ir paredzēta arī iespēja noteikt procedūras, kas reglamentē nelikumīgas informācijas izņemšanu vai darbības, lai piekļuvi tai padarītu neiespējamu. Tādējādi, lai gan saskaņā ar Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punktu šajā direktīvā paredzēto tiesību īpašniekiem ir jānodrošina tiesības celt prasību pret pakalpojumu sniedzējiem, kuru pakalpojumus trešās personas izmanto, lai pārkāptu šīs tiesības, dalībvalstis tomēr var paredzēt procedūru pirms šo prasības celšanas tiesību izmantošanas, ņemot vērā, ka attiecīgais pakalpojumu sniedzējs nav atbildīgs par attiecīgo pārkāpumu saskaņā ar Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punktu.
- 133 Šādā sākotnējā procedūrā dalībvalsts var paredzēt tādu nosacījumu kā šī sprieduma 129. punktā minētais. Proti, šāds nosacījums, kas katrā ziņā ļauj izņemt vai bloķēt nelikumīgu informāciju, ir vērst uz to, lai noteiktu tiesību īpašniekam pienākumu, pirmkārt, sniegt pakalpojumu sniedzējam iespēju nekavējoties izbeigt attiecīgo pārkāpumu un novērst tā atkārtošanu, lai šim pakalpojumu sniedzējam, kurš nav atbildīgs par pārkāpumu Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta nozīmē, nepamatoti nerodas tiesāšanās izdevumi, un bez tā, ka tiesību īpašniekam, otrkārt, tiek liegta iespēja lūgt gadījumā, ja šis pakalpojumu sniedzējs neizpilda tam uzliktos pienākumus, izdot rīkojumu pret šo pašu pakalpojumu sniedzēju, pamatojoties uz Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punktu.
- 134 Turklāt Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 15. panta 1. punktā dalībvalstīm ir aizliegts noteikt pakalpojumu sniedzējam vispārēju pienākumu pārraudzīt informāciju, ko tas glabā, vai aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelikumīgām darbībām.
- 135 Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka pasākumi, ar kuriem pakalpojumu sniedzējam tiek noteikts pienākums vienīgi uz sava rēķina ieviest filtrēšanas sistēmas, kas ietver vispārēju un pastāvīgu uzraudzību, lai nākotnē novērstu jebkurus intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumus, nav saderīgi ar Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 15. panta 1. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 24. novembris, *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, 36.–40. punkts, kā arī spriedumu, 2012. gada 16. februāris, *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, 34.–38. punkts).
- 136 Taču tāds nosacījums kā Vācijas tiesībās paredzētais, lai pieņemtu rīkojumus, tieši novērst to, ka tāds pakalpojumu sniedzējs kā satura kopīgošanas platformas tiešsaistē pakalpojumu sniedzējs tiek pakļauts šādiem rīkojumiem un ar tiem saistītajiem tiesāšanās izdevumiem, lai gan pirms tiesvedības sākšanas viņš nav ticis informēts par šīs platformas lietotāja izdarītu intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu un tādējādi tam nav bijusi iespēja to novērst un īstenot pasākumu, lai nepieļautu jaunu pārkāpumu izdarīšanu. Ja šāda nosacījuma nebūtu, šāds pakalpojumu sniedzējs, lai novērstu šāda veida apdraudējumus un to dēļ izvairītos no tā, ka tam šo pārkāpumu dēļ tiek adresēti šie rīkojumi un rodas šie izdevumi, būtu spiests aktīvi uzraudzīt visu minētās platformas lietotāju augšupielādēto saturu.
- 137 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka tāds nosacījums kā valsts tiesībās pamatlietās paredzētais ir saderīgs ar Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 15. panta 1. punktu.
- 138 Visbeidzot, attiecībā uz tāda nosacījuma kā pamatlietā aplūkotais saderību ar Autortiesību direktīvas mērķiem ir jāatgādina, ka no šī sprieduma 63. un 64. punkta, kā arī no Tiesas judikatūras izriet, ka valsts iestādēm un valsts tiesām saistībā ar pasākumiem, kas pieņemti, lai aizsargātu tiesību īpašniekus, ir jānodrošina taisnīgs līdzsvars starp, no vienas puses, intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību, kas šīm personām ir saskaņā ar Hartas 17. panta 2. punktu, un, no otras puses, uzņēmējdarbības brīvību, kas ir pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar Hartas 16. pantu, kā arī vārda un informācijas brīvību, kas interneta lietotājiem ir garantēta Hartas 11. pantā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 24. novembris, *Scarlet Extended*, C-70/10, EU:C:2011:771, 45. un 46. punkts, kā arī spriedumu, 2012. gada 16. februāris, *SABAM*, C-360/10, EU:C:2012:85, 43. un 44. punkts).
- 139 Tāds nosacījums, kāds Vācijas tiesībās paredzēts rīkojumu pieņemšanai, nav pretrunā šim līdzsvaram.

- 140 It īpaši šāds nosacījums, vienlaikus aizsargājot pakalpojumu sniedzēju pret šī sprieduma 136. punktā izklāstītajām sekām, neliedz tiesību īpašniekam iespēju efektīvi izbeigt pārkāpumus, ko trešās personas ir izdarījušas attiecībā uz viņa autortiesībām vai blakustiesībām, izmantojot attiecīgo pakalpojumu, un novērst turpmākus pārkāpumus. Tādējādi tiesību īpašniekam pietiek paziņot par šāda aizskāruma esamību pakalpojumu sniedzējam, lai tam būtu pienākums nekavējoties izņemt attiecīgo saturu vai bloķēt tam piekļuvi un veikt atbilstošus pasākumus, lai novērstu jaunu pārkāpumu izdarišanu, pretējā gadījumā tiesību īpašnieks var pamatoti lūgt izdot rīkojumu.
- 141 Tomēr valsts tiesām, piemērojot šo nosacījumu, it īpaši, interpretējot apstākļa vārdu “ātri”, ir jāpārlicinās, ka minētais nosacījums neizraisa to, ka faktiskā autortiesību vai blakustiesību pārkāpuma izbeigšana tiek aizkavēta tādējādi, ka tas rada nesamērīgus zaudējumus tiesību īpašniekam, šajā nolūkā ņemot vērā ātrumu un ģeogrāfisko apjomu, ar kuriem šādi zaudējumi var tikt radīti informācijas sabiedrības pakalpojumu ietvaros, kā tas ir uzsvērts Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 52. apsvērumā.
- 142 Šajā kontekstā ir svarīgi atgādināt, ka saskaņā ar Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 18. panta 1. punktu dalībvalstis nodrošina, ka iespējas saskaņā ar valsts tiesību aktiem attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu darbību ierosināt sūdzības tiesā ļauj ātri pieņemt pasākumus, tostarp pagaidu pasākumus, kas paredzēti iespējamo pārkāpumu izbeigšanai un iesaistīto interešu tālākas vājināšanas novēršanai.
- 143 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz ceturto jautājumu, kas uzdots abās aplūkotajās lietās, ir jāatbild, ka Autortiesību direktīvas 8. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka saskaņā ar valsts tiesībām autortiesību vai blakustiesību īpašnieks var saņemt rīkojumu pret starpnieku, kura pakalpojumus trešā persona ir izmantojusi, lai aizskartu viņa tiesības, šim starpniekam par to nezinot, Direktīvas par elektronisko tirdzniecību 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, vienīgi tad, ja pirms tiesvedības sākšanas šis pārkāpums ir iepriekš bijis paziņots šim starpniekam un tas nav ātri izņēmis attiecīgo saturu vai bloķējis tam piekļuvi un nodrošinājis, lai šādi pārkāpumi neatkārtotos. Tomēr valsts tiesām, piemērojot šādu nosacījumu, ir jāpārlicinās, ka tā rezultātā pārkāpuma faktiskā izbeigšana netiek aizkavēta tā, ka šim īpašniekam tiek radīti nesamērīgi zaudējumi.

Par piekto un sesto jautājumu lietās C-682/18 un C-683/18

- 144 Tā kā šie jautājumi ir uzdoti tikai gadījumā, ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir noliedzoša, uz tiem nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 145 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 3. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādas video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzējs, kurā lietotāji var nelikumīgi sniegt sabiedrībai piekļuvi aizsargātam saturam, neveic “izziņošanu sabiedrībai” šīs tiesību normas izpratnē, ja vien tas, papildus vienkāršai platformas nodrošināšanai, neveicina sabiedrības piekļuvi šādam saturam, tādējādi pārkāpjot autortiesības. Tā tas it īpaši ir gadījumā, kad šim pakalpojumu sniedzējam ir konkrēti zināms par aizsargāta satura nelikumīgu pieejamību**

platformā un tas atturas to izdzēst vai nekavējoties bloķēt tam piekļuvi, vai ja minētais pakalpojumu sniedzējs, pat ja tas zina vai tam būtu jāzina, ka, aplūkojot vispārīgi, tā platformas lietotāji ar tās palīdzību nelikumīgi sniedz sabiedrībai piekļuvi aizsargātam saturam, atturas īstenot atbilstošus tehniskus pasākumus, kas būtu sagaidāmi no parasti rūpīga uzņēmēja tā situācijā, lai ticamā un efektīvā veidā vērstos pret šajā platformā notiekošajiem autortiesību pārkāpumiem, vai arī, ja šis pakalpojumu sniedzējs piedalās tāda aizsargātā satura izvēlē, kurš tiek nelikumīgi izziņots sabiedrībai, ja šis pakalpojumu sniedzējs šajā platformā nodrošina rīkus, kas ir speciāli paredzēti šāda satura nelikumīgai kopīgošanai, vai ja tas apzināti veicina šādu kopīgošanu, – tas var liecināt par to, ka šis pakalpojumu sniedzējs ir izvēlējis ekonomisko modeli, atbilstoši kuram tā platformas lietotāji tiek mudināti nelikumīgi izziņot sabiedrībai aizsargāto saturu šajā platformā.

- 2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) 14. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka video kopīgošanas platformas vai datņu mitināšanas un kopīgošanas platformas pakalpojumu sniedzēja darbība ietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā, ja vien šim pakalpojumu sniedzējam nav aktīvas lomas, kas tam ļauj uzziņāt vai kontrolēt saturu, kurš ir augšupielādēts tā platformā.

Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai šis pakalpojumu sniedzējs zaudētu iespēju izmantot minētajā 14. panta 1. punktā paredzēto atbrīvojumu no atbildības, tam ir jāzina par tā lietotāju konkrētām nelikumīgām darbībām, kas ir saistītas ar aizsargāto saturu, kurš ir ticis augšupielādēts tā platformā.

- 3) Direktīvas 2001/29 8. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka saskaņā ar valsts tiesībām autortiesību vai blakustiesību īpašnieks var saņemt rīkojumu pret starpnieku, kura pakalpojumus trešā persona ir izmantojusi, lai aizskartu viņa tiesības, šim starpniekam par to nezinot, Direktīvas 2000/31 14. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, vienīgi tad, ja pirms tiesvedības sākšanas šis pārkāpums ir iepriekš bijis paziņots šim starpniekam un tas nav ātri izņēmis attiecīgo saturu vai bloķējis tam piekļuvi un nodrošinājis, lai šādi pārkāpumi neatkārtotos. Tomēr valsts tiesām, piemērojot šādu nosacījumu, ir jāpārliedz, ka tā rezultātā pārkāpuma faktiskā izbeigšana netiek aizkavēta tā, ka šim īpašniekam tiek radīti nesamērīgi zaudējumi.

[Paraksti]